

APRILIE 2026

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Revista cadrelor didactice

ABC-UL JUST 4 KIDS

ISSN 2668-0459
ISSN-L 2668-0459

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

1. Prof. învă. preșcolar Prisăcaru Maria Adelina

Rolul Muzicii în Dezvoltarea Holistă a Copilului Preșcolar

2. Prof. învă. preșcolar Aida Sadaka

Pedeapsa, confundata cu disciplina

3. Prof. învă. preșcolar Apostol Andreea

Cum gestionăm crizele de furie ale preșcolarilor

4. Prof. învă. preșcolar Caval Denisa

Mișcarea și dezvoltarea copilului preșcolar

5. Prof. învă. preșcolar Gîrbea Ana

Importanța animalelor domestice în viața copiilor de grădiniță

6. Prof. învă. preșcolar Manolache Denisa

Importanța rutinelor în viața copiilor

7. Prof. învă. preșcolar Pantazi Cătălina

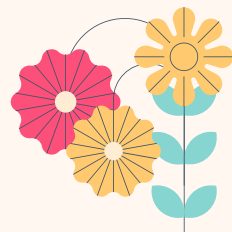
MAGIA PRIMĂVERII ÎN GRĂDINIȚĂ: ÎNVĂȚĂM ȘI NE JUCĂM CU FLORILE

8. Prof. învă. preșcolar Băluță Alexandrina

INFLUENȚELE ECRANULUI ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

JUST 4 KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

9. Prof. înv. preșcolar Floroiu Mădălina

Cum putem transforma separarea într-o lecție de creștere emoțională?

10. Educatoare Stan Mihaela

Rolul activităților în aer liber în educația copiilor la grădiniță

11. Educatoare Chircălan Corina

Importanța adaptării copilului la programul și regulile grădiniței

12. Psiholog școlar Drugă Mădălina

Rolul activităților liber alese în formarea și dezvoltarea preșcolarilor

13. Prof. înv. preșcolar Dobrescu Andreea

Climatul educațional pozitiv în grădiniță – factor al dezvoltării copilului

14. Prof. înv. preșcolar Mitu Amelia

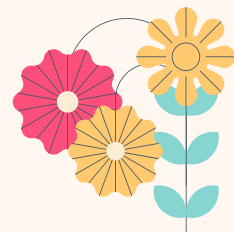
Parteneriatul grădiniță – familie

15. Prof. înv. preșcolar Stoica Simona

Paștele în grădiniță: educație prin tradiție

16. Prof. înv. preșcolar Burduja Petruța

Importanța formării profesionale a cadrelor didactice în învățământul preșcolar

Rolul Muzicii în Dezvoltarea Holistă a Copilului Preșcolar

Prof. înv. preșcolar Prisăcaru Maria Adelina

Muzica nu este doar o formă de divertisment în mediul preșcolar, ci un instrument educațional fundamental care contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului. La vârsta grădiniței, creierul prezintă o plasticitate remarcabilă, iar expunerea sistematică la sunete, ritm și melodie acționează ca un catalizator pentru procesele cognitive, emoționale și motorii.

Studiile în neuroștiințe au demonstrat că activitățile muzicale activează simultan ambele emisfere cerebrale. Procesarea ritmului stimulează zonele responsabile pentru logică și matematică, în timp ce melodia dezvoltă latura creativă. În ceea ce privește limbajul, cântecele îi ajută pe copii să identifice mai ușor fonemele, să memoreze cuvinte noi și să înțeleagă structura gramaticală prin repetiție și rimă. Această „gimnastică a creierului” pregătește terenul pentru învățarea cititului și scrierului în anii școlari.

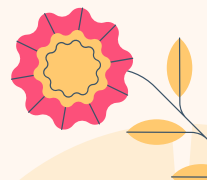
Dezvoltarea socio-emoțională

Muzica funcționează ca un limbaj universal care facilitează integrarea socială. Activitățile de grup, precum cântatul în cor sau jocurile cu trecere de obiecte pe ritm, îi învață pe preșcolari conceptul de cooperare și rândul fiecăruia. Mai mult, muzica are o putere terapeutică incontestabilă: poate calma un copil anxios sau poate dinamiza un grup apatic.

Prin exprimarea prin cântec, copiii își dezvoltă încrederea în sine și capacitatea de a-și exterioriza emoțiile într-un mod constructiv.

Asocierea mișcării cu sunetul (dansul, bătutul din palme, utilizarea instrumentelor de percuție mici) este esențială pentru dezvoltarea motricității grosiere și fine. Copiii învață să își coordoneze membrele în funcție de tempo, dezvoltându-și echilibrul și orientarea spațială. Aceste exerciții ritmice sunt vitale pentru controlul muscular care, mai târziu, va susține abilitatea de a ține corect un creion în mână.

Integrarea muzicii în rutina zilnică a grădiniței nu trebuie privită ca o disciplină separată, ci ca o metodă transversală de învățare. Un mediu educațional bogat în stimuli sonori oferă copiilor nu doar bucurie, ci și o bază solidă pentru succesul academic și echilibrul emoțional pe termen lung. Muzica este, în esență, hrana necesară pentru un spirit curios și o minte ageră.

Pedeapsa, confundata cu disciplina

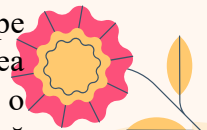
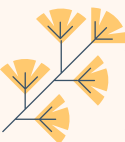
Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka

Distincția cheie dintre disciplină și pedeapsă poate consta în intențiile lor. Pedeapsa are ca scop, în general, controlul comportamentului unui copil prin aplicarea unor consecințe negative pentru comportamentul greșit. Disciplina tinde să aibă ca scop învățarea unui copil de modalități eficiente de a se autoguverna. Deși pedeapsa poate fi mai eficientă în oprirea comportamentului nedorit pe termen scurt, ea poate fi uneori asociată cu consecințe negative pe termen lung. Disciplina este de obicei mai eficientă în schimbarea comportamentului unui copil și în a-l ajuta să învețe cum să se comporte corespunzător în viitor. Creșterea copiilor poate fi o provocare, iar a ști cum să reacționezi atunci când copilul tău se comportă greșit nu este întotdeauna clară. Învățarea diferenței dintre pedeapsă și disciplină poate fi un prim pas benefic către o abordare mai productivă și pe termen lung a creșterii copiilor.

Ce înseamnă disciplina și la ce servește:

As defini disciplina în contextul creșterii copiilor ca fiind „un antrenament conceput pentru a stabili obiceiurile dorite de minte și comportament”. Sensul tradițional al cuvântului poate cuprinde orice mijloc de modificare comportamentală, adesea inclusiv utilizarea pedepselor și a recompenselor.

Cu toate acestea, interpretările mai moderne ale ceea ce înseamnă disciplina tind să se concentreze mai puțin pe rezultatele reale ale unor astfel de schimbări comportamentale și mai mult pe învățarea asociată cu procesul, care poate avea un impact mai semnificativ asupra dezvoltării și creșterii copilului. Astăzi, disciplina adecvată poate fi văzută ca o modalitate de a ghida copiii, de a-i ajuta să învețe noi abilități și autodisciplină. Acest accent este uneori denumit disciplină pozitivă sau parenting pozitiv.

Deși pedeapsa a fost considerată din punct de vedere istoric o metodă eficientă de schimbare a acțiunilor unui copil, cercetările actuale indică faptul că este posibil să nu fie un mijloc productiv de descurajare a comportamentului negativ în viitor și poate provoca de fapt daune, având o serie de consecințe maladaptative pe termen lung pentru copii.

Disciplină vs. pedeapsă într-o comparație rapidă

Disciplină

Scop: Învățarea despre autoreglare, asumarea responsabilității și învățarea modului de a face alegeri mai bune

Orizont de timp: Poate funcționa pe termen lung, deoarece poate construi o bază solidă pentru dezvoltarea emoțională și comportamentul viitor

Rolul adultului: Adultul acționează ca ghid sau profesor, modelând comportamentul pe care dorește să-l vadă

Rezultatul învățării copilului: Copiii pot învăța valori, pot înțelege limitele și se pot dezvolta într-un „copil bun” capabil de o autodisciplină autentică

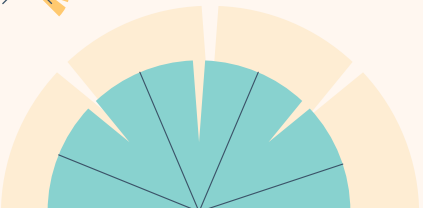
Exemple: Explicarea calmă a motivului pentru care un comportament a fost greșit, stabilirea și menținerea unor limite consecvente și permiterea unor consecințe naturale

Pedeapsă

Scop: Oprirea imediată a unui comportament nedorit prin utilizarea fricii sau a disconfortului

Orizont de timp: Poate oferi rezultate pe termen scurt, deoarece abordează comportamentul în acel moment, dar, în general, nu duce la o schimbare de durată

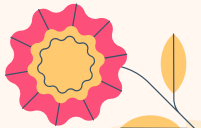
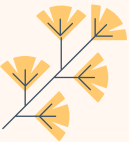
Rolul adultului: Adultul acționează ca un executor, concentrându-se pe menținerea controlului, mai degrabă decât pe stabilirea unei conexiuni cu copilul

Rezultatul învățării copilului: Copiii se pot concentra pe evitarea de a fi prinși pentru comportamentele lor, mai degrabă decât pe înțelegerea motivului pentru care comportamentul lor a fost greșit în primul rând

Exemple: Țipete, umilire, consecințe fizice dure, retragerea privilegiilor

Copiii care sunt pedepsiți sunt de obicei mai predispuși să se simtă rușinați de ei înșiși, pot evita să încerce lucruri noi de teama de a fi pedepsiți și își pot considera părinții drept adversari. Acest lucru poate duce la o creștere a comportamentului negativ și a conflictelor dintre părinți și copii, precum și la o educație parentală reactivă. În educația parentală reactivă, copilul se comportă necorespunzător, părintele reacționează pedepsindu-l într-un fel sau altul, iar copilul simte emoții precum anxietate sau frică. Deși acest ciclu poate opri comportamentul, aducând o rezolvare temporară, pe termen lung, nu ajută copilul să deosebească binele și răul și nu îl ajută să-și dezvolte abilitățile de care are nevoie pentru a-și gestiona comportamentul pe termen lung. De asemenea, poate avea un impact negativ și de lungă durată asupra relației părinte-copil.

Cum gestionăm crizele de furie ale preșcolarilor

Prof. învă. preșcolar Apostol Andreea

Crizele de furie, cunoscute și sub denumirea de „tantrumuri”, reprezintă un comportament frecvent întâlnit la copiii de vârstă preșcolară. Aceste manifestări pot include plâns intens, țipete, aruncarea obiectelor sau refuzul de a coopera. Deși pentru părinți și educatori pot fi dificil de gestionat, **crizele de furie fac parte din dezvoltarea normală a copilului.**

În perioada preșcolară, copiii nu au încă dezvoltate pe deplin capacitățile de **autoreglare emoțională**. Ei simt emoții puternice, dar nu știu cum să le exprime adecvat. De cele mai multe ori, crizele de furie apar din frustrare, oboseală, dorința de independență sau dificultatea de a comunica nevoile. Un prim pas important în gestionarea acestor situații este înțelegerea cauzei. Adultul trebuie să observe contextul în care apare comportamentul: copilul este obosit? flămând? suprastimulat? Identificarea acestor factori poate preveni apariția unor noi episoade.

În momentul declanșării unei crize de furie, este esențial ca adultul să rămână calm. Ridicarea tonului sau pedepsirea copilului nu fac decât să intensifice reacția emoțională. Copilul are nevoie de un model de echilibru, iar adultul trebuie să transmită siguranță și control. O atitudine fermă, dar blândă, este cea mai eficientă. Validarea emoțiilor copilului este un alt aspect esențial. Deși comportamentul nu este acceptabil, emoția din spatele acestuia este reală. Expresii precum „Înțeleg că ești supărat” sau „Știu că îți doreai foarte mult acest lucru” îl ajută pe copil să se simtă înțeles și acceptat. Astfel, intensitatea crizei poate scădea.

Totodată, este important să stabilim **limite clare**. Copilul trebuie să învețe că anumite comportamente (lovitul, aruncatul obiectelor) nu sunt permise. Limitele trebuie comunicate calm și consecvent, fără amenințări sau pedepse dure. De exemplu: „Nu te pot lăsa să arunci jucării, dar te pot ajuta să te liniștești.” După ce copilul se calmează, este momentul potrivit pentru discuții. Se pot relua situațiile și se pot oferi alternative de comportament: „Data viitoare, poți să îmi spui că ești supărat” sau „Putem găsi împreună o soluție.” Acest proces contribuie la dezvoltarea inteligenței emoționale.

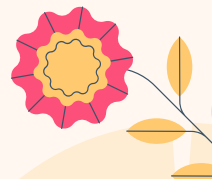
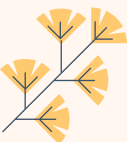
Prevenția joacă, de asemenea, un rol foarte important. Stabilirea unei rutine zilnice, oferirea de alegeri simple („Vrei tricoul roșu sau pe cel albastru?”) și acordarea de atenție pozitivă reduc frecvența crizelor de furie. Copiii au nevoie de predictibilitate și de sentimentul că sunt ascultați.

Colaborarea dintre educatoare și părinți este esențială pentru gestionarea eficientă a acestor comportamente. **Aplicarea unor strategii comune atât acasă, cât și la grădiniță, oferă copilului coerență și siguranță.**

Așadar, crizele de furie nu reprezintă un semn de răsfăț sau lipsă de educație, ci o etapă firească în dezvoltarea copilului. Prin răbdare, empatie și consecvență, adulții pot transforma aceste momente dificile în oportunități valoroase de învățare și dezvoltare emoțională.

Bibliografie:

1. Siegel, D. J., Bryson, T. P. – *Creierul copilului tău*, Editura For You
2. Gonzales-Mena, J. – *Fundamentele educației timpurii*, Editura Didactică și Pedagogică
3. Ministerul Educației – *Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului*

Mișcarea și dezvoltarea copilului preșcolar

Prof. înv. preșcolar Caval Denisa

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, iar activitățile sportive au un rol esențial în acest proces. La vârsta preșcolară, copiii învață prin mișcare, joc și interacțiune, iar sportul devine un mijloc eficient prin care aceștia își dezvoltă atât corpul, cât și mintea. Integrarea exercițiilor fizice în programul zilnic al grădiniței nu este doar o opțiune, ci o necesitate pentru o creștere sănătoasă și echilibrată.

În primul rând, sportul contribuie în mod direct la dezvoltarea fizică a copiilor. Activitățile precum alergarea, săriturile, jocurile cu mingea sau exercițiile de coordonare ajută la întărirea musculaturii, la dezvoltarea sistemului osos și la îmbunătățirea echilibrului. În această etapă de viață, organismul copilului este în plină dezvoltare, iar mișcarea regulată susține funcționarea optimă a sistemului cardiovascular și respirator.

Pe lângă beneficiile fizice, sportul are un impact important asupra dezvoltării emoționale. Copiii de grădiniță se află într-o etapă în care își descoperă și își exprimă emoțiile, iar activitățile sportive le oferă un cadru sigur pentru a face acest lucru. Prin jocuri dinamice, ei își pot elibera energia acumulată, reducând astfel stările de agitație sau frustrare. În același timp, reușitele obținute în cadrul activităților fizice contribuie la creșterea încrederii în sine și la formarea unei imagini pozitive despre propria persoană.

Un alt aspect esențial îl reprezintă dezvoltarea socială. Sportul facilitează interacțiunea dintre copii și îi ajută să învețe reguli importante de conviețuire. Jocurile de grup îi învață să coopereze, să comunice și să respecte reguli simple.

De asemenea, copiii învață să își aștepte rândul, să împartă și să colaboreze pentru atingerea unui scop comun. Prin participarea la activități sportive, ei experimentează atât situații de succes, cât și de eșec, ceea ce contribuie la dezvoltarea rezilienței și a capacității de adaptare.

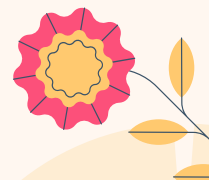
În contextul societății actuale, în care tehnologia ocupă un loc tot mai important în viața copiilor, promovarea activităților fizice încă de la grădiniță devine o prioritate. Timpul petrecut în fața ecranelor poate limita oportunitățile de mișcare, afectând dezvoltarea fizică și socială.

În concluzie, beneficiile sportului asupra dezvoltării fizice, emoționale, sociale și cognitive contribuie la formarea unor copii sănătoși, echilibrați și bine integrați în colectivitate. Încurajarea mișcării încă de la cele mai fragede vârste este esențială pentru formarea unui stil de viață activ, care va influența pozitiv întreaga viață a individului.

Bibliografie

Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru educația timpurie

Educația fizică și dezvoltarea copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Importanța animalelor domestice în viața copiilor de grădiniță

Prof. înv. preșcolar Gîrbea Ana

În primii ani de viață, copiii descoperă lumea prin joacă, observație și relațiile pe care le formează cu cei din jur. Printre aceste relații, un loc special îl pot ocupa animalele domestice. Fie că este vorba despre un câțel, o pisică, un iepuraș sau chiar un peștișor, animalele aduc bucurie și contribuie în mod real la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Pentru copiii de grădiniță, animalele nu sunt doar parteneri de joacă, ci și adevărați „profesori” ai emoțiilor. Interacțiunea cu un animal îi ajută pe cei mici să învețe ce înseamnă grija, răbdarea și responsabilitatea. De exemplu, un copil care ajută la hrănirea animalului sau la îngrijirea lui începe să înțeleagă că fiecare ființă are nevoi care trebuie respectate.

De asemenea, animalele contribuie la dezvoltarea empatiei. Copiii învață să recunoască stările animalului – dacă este fericit, speriat sau obosit – și să reacționeze în consecință. Acest lucru se reflectă apoi și în relațiile cu ceilalți copii, devenind mai atenți și mai înțelegători.

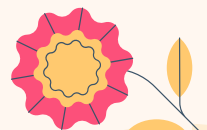
Un alt aspect important este faptul că animalele pot reduce anxietatea și pot oferi confort emoțional. Pentru un copil timid sau mai sensibil, prezența unui animal poate deveni o sursă de liniște și siguranță. Mângâierea unui câțel sau simpla observare a unui acvariu poate avea un efect calmant.

În mediul grădiniței, activitățile care implică animale (vizite tematice, povești, jocuri de rol) sunt foarte apreciate de copii. Acestea stimulează curiozitatea, dezvoltă limbajul și îi ajută să înțeleagă mai bine lumea vie. În plus, discuțiile despre animale pot fi un bun punct de plecare pentru educația ecologică și pentru respectul față de natură.

Desigur, este important ca interacțiunea cu animalele să fie supravegheată și adaptată vârstei copiilor. Regulile simple – cum ar fi să nu deranjeze animalul când mănâncă sau doarme – trebuie explicate clar, pentru a asigura siguranța ambelor părți.

În concluzie, animalele domestice pot avea un rol valoros în viața copiilor de grădiniță. Ele nu doar că aduc bucurie, ci contribuie la dezvoltarea emoțională, socială și chiar cognitivă a celor mici. Prin apropierea de animale, copiii învață, pas cu pas, să devină mai responsabili, mai empatici și mai conectați la lumea din jurul lor.

Importanța rutinelor în viața copiilor

Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa

Rutinele zilnice reprezintă un element esențial în dezvoltarea armonioasă a copiilor, contribuind semnificativ la formarea sentimentului de siguranță, la dezvoltarea autonomiei și la consolidarea comportamentelor pozitive. În primii ani de viață, copiii au nevoie de predictibilitate pentru a înțelege lumea din jurul lor, iar rutina oferă acest cadru stabil și coerent.

În primul rând, rutinele creează un sentiment de securitate emoțională. Atunci când copilul știe la ce să se aștepte – de exemplu, ora mesei, a somnului sau a activităților – el se simte în siguranță și mai puțin anxios. Conform lui Bowlby (1988), stabilitatea mediului contribuie la dezvoltarea atașamentului securizant, care stă la baza echilibrului emoțional. Lipsa unei structuri clare poate genera nesiguranță și comportamente de opoziție.

În al doilea rând, rutinele sprijină dezvoltarea autonomiei. Prin repetarea zilnică a anumitor activități, copiii învață să își asume responsabilități adaptate vârstei lor, cum ar fi spălatul pe mâini, strângerea jucăriilor sau pregătirea pentru somn. Potrivit lui Piaget (1952), învățarea la vârste mici se realizează prin acțiune și repetiție, iar rutina oferă contextul ideal pentru consolidarea acestor deprinderi. Astfel, copilul capătă încredere în propriile capacități.

Un alt aspect important este rolul rutinelor în dezvoltarea comportamentului și a disciplinei. Rutinele ajută la stabilirea unor limite clare și la înțelegerea regulilor sociale. De exemplu, respectarea unui program de somn contribuie la reglarea ritmului biologic și la prevenirea oboselii excesive, care poate duce la iritabilitate. Conform lui Siegel și Bryson (2011), copiii care beneficiază de structură și consecvență dezvoltă un autocontrol mai bun și reacționează mai adecvat în situații dificile.

Rutinele au, de asemenea, un impact pozitiv asupra dezvoltării cognitive. Activitățile repetitive, precum cititul înainte de culcare sau jocurile educative desfășurate la aceleași ore, stimulează învățarea și formarea conexiunilor neuronale. Vygotsky (1978) subliniază importanța mediului organizat și a ghidajului adultului în dezvoltarea cognitivă a copilului, iar rutina facilitează această organizare.

Nu în ultimul rând, rutinele contribuie la dezvoltarea relațiilor afective. Momentele recurente petrecute împreună – masa în familie sau ritualul de seară – întăresc legătura dintre copil și adult, oferind oportunități de comunicare și conectare emoțională.

În concluzie, rutinele sunt fundamentale în viața copiilor, având rol în dezvoltarea emoțională, cognitivă și comportamentală. Ele oferă stabilitate, sprijină autonomia și contribuie la formarea unor obiceiuri sănătoase, esențiale pentru adaptarea copilului în mediul social și educațional.

Bibliografie:

Bowlby, J. (1988). *A Secure Base: Parent-Child Attachment and Healthy Human Development*.

Piaget, J. (1952). *The Origins of Intelligence in Children*.

Siegel, D. J., & Bryson, T. P. (2011). *The Whole-Brain Child*.

Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*.

MAGIA PRIMĂVERII ÎN GRĂDINIȚĂ: ÎNVĂȚĂM ȘI NE JUCĂM CU FLORILE

Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina

Primăvara este anotimpul renașterii, al culorilor vii și al bucuriei, fiind un moment ideal pentru desfășurarea de activități educative în grădiniță.

Florile de primăvară reprezintă un material didactic natural, accesibil și atractiv pentru copii, contribuind la dezvoltarea lor armonioasă prin joc și explorare.

Utilizarea florilor în activitățile cu preșcolarii are numeroase beneficii. Copiii își dezvoltă vocabularul prin denumirea florilor (ghiocei, lalele, zambile), își stimulează simțurile observând culorile și mirosurile și își îmbogățesc cunoștințele despre natură. În același timp, aceste activități contribuie la dezvoltarea atenției și a spiritului de observație.

O activitate potrivită pentru această perioadă este „**Grădina mea colorată**”, care îmbină creativitatea cu învățarea prin practică. Scopul activității este **dezvoltarea motricității fine, a imaginației și a capacității de exprimare**.

Materialele necesare sunt simple și accesibile: hârtie colorată, lipici, foarfece (utilizate sub supraveghere), creioane colorate sau carioci și imagini cu flori de primăvară. Activitatea începe prin prezentarea florilor de către educatoare, discutând despre **culori, forme și caracteristici specifice**. Fiecare copil primește o foaie pe care își va crea propria grădină. Copiii pot desena sau decupa flori, le colorează și le lipesc, completând desenul cu elemente precum soarele, iarba sau fluturașii. La final, fiecare copil își prezintă lucrarea, exersând astfel **abilitățile de comunicare și încrederea în sine**.

Această activitate are un rol important în dezvoltarea globală a copilului, stimulând creativitatea, cooperarea și dorința de implicare.

În plus, îi ajută pe cei mici să înțeleagă mai bine mediul înconjurător și să aprecieze frumusețea naturii.

În concluzie, **integrarea florilor de primăvară în activitățile educative** oferă copiilor oportunitatea de a învăța într-un mod plăcut și interactiv. Prin astfel de experiențe, educația timpurie devine mai atractivă, iar copiii descoperă lumea cu entuziasm și curiozitate.

Bibliografie:

Curriculum pentru educație timpurie (2019)

Activități integrate în grădiniță – ghid metodic

Resurse educaționale online pentru învățământ preșcolar

INFLUENȚELE ECRANULUI ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

Prof. înv . preșcolar Băluță Alexandrina

În ultimii ani, odată cu progresul tehnologiei, ecranele (televizoare, calculatoare, tablete, și telefoane) au devenit o parte integrantă a activităților de zi cu zi. Dacă pentru adulți accesul la tehnologie aduce beneficii în desfășurarea activităților profesionale și oferă acces la informație și divertisment, pentru copii expunerea îndelungată și necontolată la aceste ecrane are efecte negative semnificative asupra dezvoltării fizice, cognitive, emoționale și sociale

În societatea modernă, ecranele au devenit o prezență constantă în viața copiilor, aceștia fiind expuși de la cele mai fragede vârste, devenind o formă de divertisment, de informare sau de comunicare. Noile tehnologii pot reprezenta o sursă de cunoaștere, de dezvoltare a unor abilități sau de divertisment, dar expunerea excesivă poate avea consecințe importante asupra dezvoltării. Cercetările din ultima vreme au demonstrat ce efecte grave are ecranul telefonului, al calculatorului sau chiar al televizorului, în dezvoltarea și funcționarea creierului copilului. Cele câteva ore pe care copilul le petrece zilnic în fața ecranelor influențează radical modul în care creierul copilului va răspunde pe viitor la provocările lumii reale și felul în care va percepe informația din jurul lui.

Utilizarea excesivă are efecte negative în dezvoltarea copiilor, întâzieri în dezvoltarea limbajului, deficit de atenție, comportamente agresive, izolare socială și probleme de somn. Expunerea prelungită poate afecta dezvoltarea cognitivă, reduce interacțiunea și scade empatia.

Prin expunere îndelungată efectele negative identificate pot fi:

-Dezvoltarea Cognitivă și a Limbajului: Expunerea precoce (înainte de 18-24 luni) poate duce la întârzieri în vorbire, dificultăți de pronunție și ecolalie. Copiii mici au nevoie de interacțiune umană pentru a-și dezvolta creierul.

-Atenție și Hiperactivitate: Stimularea vizuală intensă și rapidă duce la hiperactivitate, irascibilitate și la scăderea capacității de concentrare.

Comportament: Conținutul neadecvat (violent) poate crește agresivitatea la copii, aceștia confundând ficțiunea de realitate.

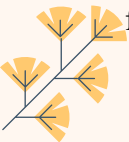
-Sănătate Fizică: Tulburări de somn sau probleme oftalmologice din cauza lumini albastre, sedentarism și risc de obezitate

-Sănătatea Emoțională și Socială: Reduce empatia și capacitatea de a citi emoțiile umane. Ecranele provoca anxietate, stimă de sine scăzută și izolare socială.

Deși tehnologia poate oferi instrumente educaționale valoroase, utilizarea excesivă și necontrolată, mai ales la vârste fragede influențează în mod negativ dezvoltarea globală a copilului.

Bibliografie:

- 🕒 <https://yunoclinic.ro/impactul-ecranelor-asupra-copiilor>
- 🕒 <https://edict.ro/influenta-ecranelor-asupra-sanatatii-copiilor-studiu/>
- 🕒 <https://psihoteca.ro/efectele-expunerii-la-ecrane-asupra-copiilor-prescolari/>

Cum putem transforma separarea într-o lecție de creștere emoțională?

Prof. înv. preșcolar Floroiu Mădălina

Separarea este un moment delicat în viața oricărui copil, mai ales atunci când apare în primii ani de viață, în perioada grădiniței. Fie că vorbim despre despărțirea de părinți dimineața, despre schimbarea mediului sau despre pierderea unei rutine familiare, aceste experiențe pot genera emoții intense: tristețe, anxietate, teamă sau chiar furie. Totuși, cu sprijinul potrivit, separarea nu trebuie privită doar ca o dificultate, ci poate deveni o valoroasă lecție de creștere emoțională.

În primul rând, este important să înțelegem că emoțiile copiilor sunt autentice și valide. Pentru un copil mic, lumea este strâns legată de figurile de atașament – părinți, bunici sau educatori. Când aceste persoane dispar temporar din câmpul lor vizual, copilul poate percepe situația ca pe o pierdere reală. De aceea, primul pas în transformarea separării într-o oportunitate de creștere este acceptarea emoțiilor copilului, fără a le minimaliza. Replici precum „Nu mai plânge, nu e nimic” pot transmite mesajul că emoțiile lui nu sunt importante. În schimb, este mult mai util să spunem: „Știi că îți este greu să te despați de mama. Este în regulă să fii trist.”

Un al doilea aspect esențial este crearea unui sentiment de siguranță. Copiii au nevoie de predictibilitate pentru a se simți în control. Rutinele clare – un ritual de despărțire scurt și constant, o îmbrățișare, un salut special – pot face minuni. De asemenea, este important ca părinții să transmită încredere. Dacă adultul este anxios sau nesigur, copilul va simți acest lucru și îl va amplifica. În schimb, o atitudine calmă și fermă îi oferă copilului mesajul că este într-un loc sigur și că separarea este temporară.

Separarea poate deveni și un context ideal pentru dezvoltarea autonomiei. În absența părintelui, copilul descoperă că poate face lucruri singur sau cu sprijinul altor adulți: să participe la activități, să interacționeze cu alți copii, să își exprime nevoile. Fiecare mic succes contribuie la construirea încrederii în sine.

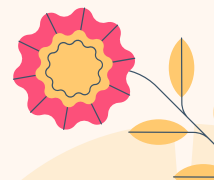
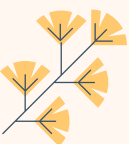
Rolul educatorului este crucial aici: prin încurajare, răbdare și atenție, el poate ghida copilul să depășească momentele de nesiguranță și să se bucure de reușite.

Un alt element important este dezvoltarea vocabularului emoțional. Copiii mici nu știu întotdeauna să numească ceea ce simt. Prin discuții, jocuri și povești, adulții îi pot ajuta să identifice emoțiile: „Ești trist pentru că mama a plecat?” sau „Te simți puțin speriat pentru că e ceva nou?”. În momentul în care copilul învață să își recunoască și să își exprime emoțiile, el face un pas important spre autoreglare emoțională.

De asemenea, separarea oferă oportunitatea de a exersa reziliența – capacitatea de a face față situațiilor dificile. Atunci când copilul trece prin experiența despărțirii și constată că părintele se întoarce, că este în siguranță și că poate face față emoțiilor sale, el își construiește o bază solidă pentru viitoarele provocări. Fiecare zi în care reușește să gestioneze mai bine momentul despărțirii este o victorie care îl întărește.

Nu în ultimul rând, este esențială *colaborarea dintre părinți și educatori*. Comunicarea deschisă ajută la identificarea nevoilor copilului și la adaptarea strategiilor. De exemplu, dacă un copil are un obiect de atașament (o jucărie preferată), acesta poate fi folosit ca element de tranziție. Dacă există dificultăți persistente, este important ca adulții să lucreze împreună pentru a găsi soluții potrivite.

În concluzie, separarea, deși dificilă, poate deveni o experiență valoroasă pentru dezvoltarea emoțională a copilului. Prin empatie, răbdare și consecvență, adulții pot transforma aceste momente în oportunități de învățare: copilul învață să își recunoască emoțiile, să aibă încredere în sine, să devină mai autonom și mai rezilient. Astfel, ceea ce la început pare o provocare se poate transforma într-un pas important spre maturizare și echilibru emoțional.

Rolul activităților în aer liber în educația copiilor la grădiniță

Educatoare Stan Mihaela

Grădinița este locul unde copiii fac primii pași importanți în afara familiei, iar felul în care aceștia își petrec timpul aici le influențează sănătatea și felul în care vor învăța mai târziu. În ultima vreme, observăm că mulți copii petrec prea mult timp în spații închise sau în fața ecranelor, ceea ce nu este deloc natural pentru vârsta lor. De aceea, scoaterea copiilor afară, în curtea grădiniței sau în parc, nu ar trebui să fie doar o pauză de la activități, ci o parte principală din educația lor de zi cu zi.

Atunci când ies afară, copiii au ocazia să se miște liber, lucru care în sala de grupă este imposibil din cauza spațiului mic și a mobilierului. Aerul curat și mișcarea sunt esențiale pentru a avea un corp sănătos. Alergatul, săritul sau joaca cu mingea îi ajută pe cei mici să își întărească mușchii și să își coordoneze mai bine mișcărilor. Un copil care are voie să se miște este un copil mai liniștit, deoarece afară își poate consuma energia într-un mod pozitiv, ceea ce duce la un somn mai bun și la o poftă de mâncare mai mare.

Pe lângă sănătatea fizică, natura este cel mai bun învățător pentru mintea copilului. În loc să privească imagini într-o carte sau pe un ecran, copilul poate atinge scoarța unui copac, poate simți cum miroase pământul după ploaie sau poate vedea cum se schimbă culorile frunzelor toamna. Aceste experiențe simple îi ajută să înțeleagă lumea mult mai bine. Toate aceste senzații: pipăitul, mirosul, auzul trimit informații importante către creier și îl ajută să se dezvolte corect.

De asemenea, joaca afară îi învață pe copii cum să se poarte unii cu alții. În curte, regulile sunt mai relaxate decât în interior, iar copiii sunt puși în situația de a se organiza singuri. Ei trebuie să decidă cine folosește primul leagănul, cum să construiască împreună un castel în nisip sau cum să împartă jucăriile de exterior.

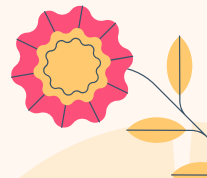
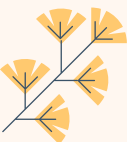
Aceste momente sunt lecții de viață foarte importante: copiii învață să negocieze, să își facă prieteni și să rezolve mici certuri fără ca un adult să intervină la fiecare pas. Astfel, ei devin mai curajoși și prind mai multă încredere în forțele proprii.

Un alt avantaj uriaș al activităților în aer liber este dezvoltarea curiozității. Copiii sunt exploratori prin natura lor. Afară, ei găsesc mereu ceva nou de descoperit: o piatră cu o formă ciudată, o baltă în care se oglindește cerul sau o floare care tocmai a înflorit. Această dorință de a cerceta este baza învățării de mai târziu. Dacă un copil este lăsat să exploreze de mic, el va rămâne curios și dornic să învețe și când va merge la școală.

Cea mai bună învățare se întâmplă atunci când copilul este liber să exploreze lumea cu toate simțurile sale. Scoaterea copiilor afară în fiecare zi, indiferent de anotimp, ar trebui să fie o regulă de aur. Prin mișcare și joacă în natură, le oferim micuților șansa de a crește sănătoși, voioși și pregătiți pentru viață. Este datoria noastră să le deschidem ușa către exterior și să îi lășăm să descopere frumusețea lumii prin propriile lor experiențe.

BIBLIOGRAFIE

1. Bocoș, Mușata, Educația timpurie, Editura Paralela 45, Pitești, 2017.
2. Cucuș, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Glava, Adina, Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002.

Importanța adaptării copilului la programul și regulile grădiniței

Educatoare Chircălan Corina

Prima intrare a unui copil în grădiniță este un moment plin de emoții, atât pentru cei mici, cât și pentru părinți. Această etapă este esențială deoarece reprezintă prima ieșire a copilului din mediul sigur de acasă și intrarea într-o lume nouă, cu alți copii și alți adulți. Reușita acestei adaptări depinde de răbdarea tuturor și de felul în care grădinița reușește să devină o a doua casă pentru cel mic.

Unul dintre cele mai importante aspecte în grădiniță este programul zilnic. Acasă, copiii au adesea un program flexibil, dar la grădiniță totul se desfășoară după ore fixe: ora de sosire, ora de masă, ora de joacă și ora de somn. Această rutină îi ajută pe copii să se simtă în siguranță. Când un copil știe exact ce urmează să se întâmple, el devine mai liniștit și mai puțin agitat. Ordinea din program îi învață pe cei mici să își gestioneze timpul și să înțeleagă că există un moment potrivit pentru fiecare activitate. Pe lângă program, grădinița introduce și primele reguli de grup. Acasă, copilul este adesea centrul atenției, dar la grupă el trebuie să învețe să împartă jucăriile, să își aștepte rândul și să îi asculte pe ceilalți. Deși la început poate părea greu, aceste reguli sunt lecții fundamentale de respect și bun simț. Prin respectarea unor reguli simple, cum ar fi strângerea jucăriilor după ce s-au jucat sau spălarea pe mâini înainte de masă, copiii încep să înțeleagă ce înseamnă responsabilitatea și grija față de spațiul comun.

Relația cu ceilalți copii este motorul adaptării. La grădiniță, copilul descoperă că nu este singur și că prietenia se construiește prin joacă și ajutor reciproc. În acest grup, el își dezvoltă limbajul și învață să își exprime dorințele sau supărările prin cuvinte, nu prin plâns. Interacțiunea cu colegii îi ajută pe copii să devină mai empatici, adică să înțeleagă atunci când un alt copil este trist și să încerce să îl înveselească. Aceste legături de prietenie fac ca venirea la grădiniță să fie o bucurie, nu o obligație.

Rolul educatoarei în acest proces este unul de sprijin și ghidare. Ea este cea care transformă regulile în jocuri și care le oferă copiilor afecțiunea de care au nevoie atunci când le este dor de părinți. O adaptare ușoară se face atunci când educatoarea reușește să creeze o atmosferă caldă, unde fiecare copil se simte valorizat și ascultat. Comunicarea dintre educatoare și părinți este și ea vitală; când părinții au încredere în grădiniță, copilul simte acest lucru și se adaptează mult mai repede.

În concluzie, perioada de adaptare la grădiniță este fundația pe care se construiește viitorul elev de mai târziu. Prin programul zilnic și regulile de grup, copiii învață disciplina și respectul, iar prin joaca alături de colegi descoperă frumusețea socializării. Dacă această etapă este parcursă cu blândețe și înțelegere, copilul va merge cu drag la grădiniță, fiind dornic să descopere în fiecare zi lucruri noi și să își facă amintiri frumoase alături de prietenii săi.

Bibliografie:

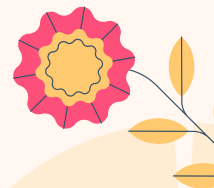
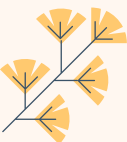
Bocoș, Mușata, Educația timpurie, Editura Paralela 45, Pitești, 2017.

Cucoș, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.

Golu, Florinda, Psihologia dezvoltării umane, Editura Universitară, București, 2010.

Ministerul Educației, Curriculum pentru educație timpurie, București, 2019.

Păun, Emil, Școala - abordare sociopedagogică, Editura Polirom, Iași, 1999.

Rolul activităților liber alese în formarea și dezvoltarea preșcolarilor

Psiholog școlar Drugă Mădălina

Programul zilnic al preșcolarilor este structurat în trei segmente majore: activități pentru dezvoltarea personală, activități alese de copii și activități desfășurate pe diferite domenii de experiență. Fiecare dintre aceste tipuri de activități urmărește dezvoltarea armonioasă a copilului, incluzând aspectele intelectuale, cognitive, emoționale, afective și sociale. Preșcolarii sunt implicați activ în toate aceste procese, participând efectiv la experiențele educative propuse.

Jocul reprezintă un instrument esențial în dezvoltarea personalității copilului. Prin intermediul acestuia, copilul învață să înțeleagă sarcinile, să interacționeze cu cei din jur și să gestioneze diferite situații într-un mod adaptativ. Activitățile de joc liber permit copilului să ia propriile decizii, să-și manifeste preferințele și să-și dezvolte independența. Curriculumul modern prevede că activitățile din grădiniță trebuie să fie centrate pe nevoile copilului, iar jocurile liber alese permit educatoarei să observe comportamentele, interesele și aptitudinile fiecărui copil, putând astfel să ghideze procesul de învățare într-un mod individualizat.

Activitățile liber alese nu au un interval fix în program, putând fi desfășurate atât dimineața, cât și pe parcursul zilei sau la finalul acesteia. Ele sunt organizate pe sectoare tematice, adaptate nivelului de dezvoltare al copiilor: Biblioteca, Arta, Joc de rol, Construcții, Nisip și Apă, Științe sau Jocuri de masă. Copiii pot alege liber sectorul în care doresc să participe, fără a fi obligați să treacă prin toate, ceea ce sporește motivația și interesul pentru activități.

Pe plan social, jocurile liber alese facilitează interacțiunea între copii, promovând prietenia și cooperarea. În același timp, aceste activități stimulează dezvoltarea cognitivă: copiii sunt puși în situații noi, trebuie să exploreze, să rezolve probleme, să ofere răspunsuri și să ia decizii. De exemplu, în sectorul Științe, copiii descoperă fenomene naturale, experimentează și comunică concluziile lor. În sectorul Bibliotecă, jocurile de rol și lecturile după imagini le dezvoltă limbajul și abilitățile de comunicare, atât verbal, cât și nonverbal.

Jocurile de construcție, precum cele cu piese Lego sau din lemn, le dezvoltă imaginația, creativitatea și spiritul de inițiativă. Jocurile de masă, precum mozaicul sau domino, stimulează atenția, memoria, gândirea logică și spiritul de echipă. Sectorul Arta, prin activități de modelaj, pictură sau creație, le oferă copiilor posibilitatea de a-și exprima personalitatea, emoțiile și aptitudinile artistice. Astfel, activitățile liber alese contribuie semnificativ la formarea unei personalități armonioase, echilibrate și creative. Ele permit copilului să exploreze, să comunice, să colaboreze și să învețe prin joc, pregătindu-l pentru etapa următoare a vieții – școala. Flexibilitatea lor și posibilitatea de a fi desfășurate individual sau în grupuri mici le fac un instrument esențial în cadrul educației preșcolare moderne, asigurând o dezvoltare completă și complexă a fiecărui copil.

Climatul educațional pozitiv în grădiniță – factor al dezvoltării copilului

Prof. înv. preșcolar Dobrescu Andreea

Climatul educațional reprezintă ansamblul relațiilor, regulilor și condițiilor care influențează activitatea din mediul educațional. În grădiniță, acest climat este determinat de modul în care educatoarea organizează activitățile, de tipul de interacțiune dintre copii și de atmosfera generală din grupă. Un climat educațional pozitiv favorizează dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a copilului preșcolar. Copiii de vârstă preșcolară sunt sensibili la mediul în care învață. Studiile din domeniul psihologiei dezvoltării arată că relațiile bazate pe respect și siguranță emoțională influențează capacitatea copiilor de a participa activ la activitățile educaționale.

Cercetările realizate de National Institute for Early Education Research indică faptul că preșcolarii care se simt acceptați și sprijiniți în mediul educațional manifestă un nivel mai ridicat de implicare în activități și dezvoltă mai rapid competențe de comunicare.

Relația dintre educatoare și copil reprezintă un element central al climatului educațional. Educatoarea stabilește reguli clare și oferă sprijin emoțional. Copiii au nevoie de feedback constant și de încurajare. O reacție calmă și echilibrată în situații dificile contribuie la menținerea unui mediu stabil. Copiii învață să gestioneze emoțiile prin observarea comportamentului adultului. Un climat educațional pozitiv se bazează pe comunicare eficientă. Educatoarea formulează cerințe clare și folosește un limbaj adaptat vârstei copiilor.

Copiii sunt încurajați să își exprime ideile și să participe la dialog. De exemplu, în timpul unei activități de povestire, educatoarea poate adresa întrebări simple despre personaje sau acțiuni. Copiii răspund și își dezvoltă capacitatea de exprimare verbală.

Organizarea spațiului educațional influențează atmosfera din grădiniță. Sala de grupă trebuie să ofere zone pentru diferite tipuri de activități. Colțul de lectură, spațiul pentru construcții sau zona pentru activități artistice permit copiilor să exploreze și să aleagă activități potrivite intereselor lor. Cercetările din domeniul educației timpurii arată că un mediu organizat stimulează autonomia și implicarea copiilor.

Rutina zilnică contribuie la stabilitatea climatului educațional. Copiii se simt în siguranță atunci când activitățile urmează o structură predictibilă. Programul zilnic din grădiniță include activități de învățare, joc liber, momente de relaxare și activități în aer liber. Această organizare oferă echilibru între activitate și odihnă.

Interacțiunea dintre copii influențează atmosfera din grupă. Educatoarea are rolul de a ghida comportamentul social. Copiii învață să colaboreze, să împartă materiale și să respecte regulile grupului. Activitățile în echipă facilitează dezvoltarea abilităților sociale. De exemplu, în timpul unui joc de construcție, copiii pot lucra în grupuri mici pentru a realiza o structură comună. În acest proces, ei discută idei și iau decizii împreună.

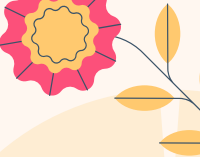
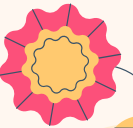

Un climat educațional pozitiv contribuie la dezvoltarea stimei de sine. Copiii care primesc aprecieri pentru efort manifestă mai multă încredere în propriile capacități. Educatoarea poate evidenția progresul individual al fiecărui copil. De exemplu, un copil care reușește să decupeze corect o formă sau să finalizeze un puzzle primește feedback pozitiv. Această recunoaștere stimulează dorința de a participa la activități.

Climatul educațional influențează direct procesul de învățare. Copiii care se simt în siguranță și respectați participă mai activ la activități. Ei explorează mediul, formulează întrebări și colaborează cu colegii. Mediul educațional devine un spațiu care susține dezvoltarea globală a copilului.

Bibliografie

Dumitru, I. (2017). *Pedagogie preșcolară*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
Jucan, D. (2019). *Educația timpurie și dezvoltarea copilului*. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.

Parteneriatul grădiniță – familie

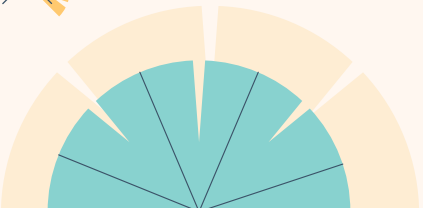
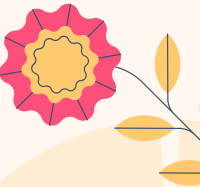
Prof. înv. preșcolar Mitu Amelia

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, iar acest proces nu poate fi realizat cu succes fără o colaborare strânsă între grădiniță și familie. Cele două medii în care copilul își petrece cea mai mare parte a timpului devin, împreună, pilonii principali ai formării sale emoționale, sociale și cognitive.

Grădinița este locul în care copilul descoperă pentru prima dată regulile unui colectiv, învață să comunice, să coopereze și să-și exprime gândurile și emoțiile. Aici, sub îndrumarea atentă a cadrelor didactice, cei mici sunt încurajați să exploreze, să pună întrebări și să învețe prin joc. De cealaltă parte, familia rămâne spațiul în care copilul se simte protejat, iubit necondiționat și susținut în orice situație. Valorile, obiceiurile și atitudinile dobândite în familie se reflectă în comportamentul copilului la grădiniță.

Un parteneriat eficient între grădiniță și familie se bazează, în primul rând, pe comunicare deschisă și sinceră. Părinții și educatoarele trebuie să colaboreze constant, să împărtășească informații despre evoluția copilului și să discute eventualele dificultăți întâmpinate. Întâlnirile periodice cu părinții sau discuțiile informale contribuie la crearea unei relații de încredere și respect reciproc.

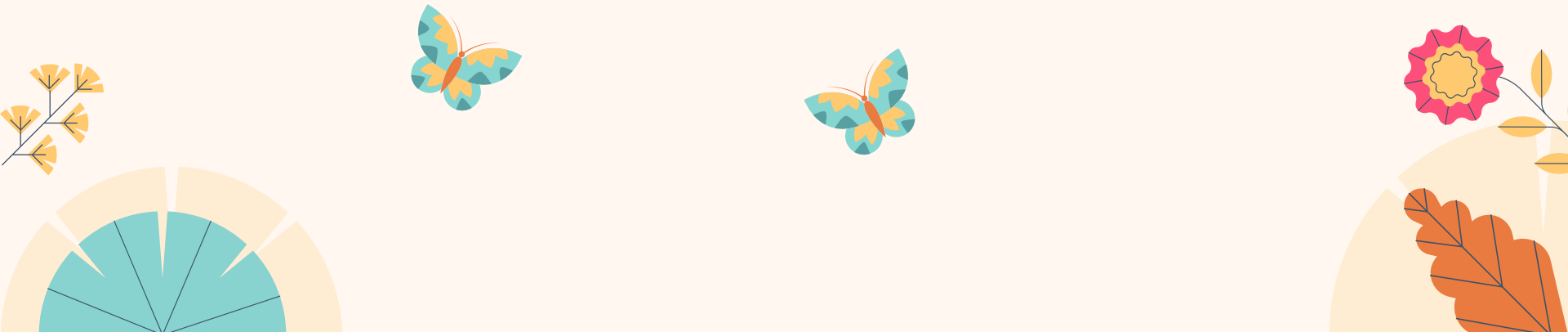
Implicarea părinților în viața grădiniței are un rol deosebit de important. Participarea la serbări, activități tematice, ateliere sau proiecte educaționale nu doar că întărește legătura dintre copil și mediul educațional, dar îi oferă acestuia un sentiment de mândrie și siguranță. Copiii sunt fericiți atunci când își văd părinții alături de ei, interesați de activitățile lor și implicați în universul lor zilnic.

De asemenea, coerența în educație este esențială. Atunci când regulile și valorile sunt susținute atât acasă, cât și la grădiniță, copilul se adaptează mai ușor și își dezvoltă comportamente pozitive. Respectul, responsabilitatea, empatia și cooperarea sunt valori care trebuie cultivate în ambele medii, pentru a oferi copilului repere clare și stabile.

Un alt aspect important al acestui parteneriat îl reprezintă sprijinul emoțional oferit copilului. Tranziția de la mediul familial la cel educațional poate fi uneori dificilă, iar colaborarea dintre părinți și educatori ajută la depășirea acestor momente. Încurajările, răbdarea și înțelegerea contribuie la crearea unui climat sigur și prietenos pentru copil.

În concluzie, parteneriatul dintre grădiniță și familie nu este doar o necesitate, ci o condiție esențială pentru dezvoltarea echilibrată a copilului. Prin comunicare, implicare și respect reciproc, putem construi împreună un mediu educațional în care fiecare copil să se simtă valorizat, încurajat și pregătit pentru etapele următoare ale vieții.

Paștele în grădiniță: educație prin tradiție

Prof. învă. preșcolar Stoica Simona

Sărbătorile pascale reprezintă un moment deosebit în viața comunității, încărcat de semnificații religioase, culturale și sociale. În mediul educațional preșcolar, marcarea acestor evenimente capătă o valoare formativă esențială, contribuind la dezvoltarea armonioasă a copiilor. Grădinița nu este doar un spațiu de învățare cognitivă, ci și unul de formare a valorilor, iar sărbătorile oferă un context ideal pentru transmiterea tradițiilor și a identității culturale.

Sărbătoarea Paștelui, una dintre cele mai importante din calendarul creștin, simbolizează renașterea, speranța și bucuria. Introducerea copiilor în semnificația acestei sărbători se realizează prin activități adaptate vârstei lor: povești religioase, cântece, poezii și jocuri tematice. Astfel, copiii învață despre valori precum bunătatea, generozitatea, respectul și iubirea față de semenii. Aceste concepte, prezentate într-o manieră accesibilă, contribuie la dezvoltarea morală și emoțională a preșcolarilor.

Un aspect important al sărbătoririi Paștelui în grădiniță îl reprezintă tradițiile specifice. Activitățile precum vopsirea ouălor, confecționarea de decorațiuni pascale sau organizarea unor mici serbări tematice stimulează creativitatea și îndemânarea copiilor. În același timp, acestea îi ajută să înțeleagă și să aprecieze obiceiurile transmise din generație în generație. De exemplu, oul roșu simbolizează viața și sacrificiul, iar mielul reprezintă inocența și puritatea.

De asemenea, nu doar Paștele, ci și alte sărbători (Crăciunul, Ziua Copilului, sărbători naționale) sunt importante în educația timpurie, deoarece oferă copiilor repere temporale și culturale. Prin repetarea anuală a acestor evenimente, cei mici își dezvoltă memoria, capacitatea de anticipare și înțelegerea ciclului timpului.

În concluzie, sărbătorirea Paștelui și a altor evenimente în grădiniță are un rol esențial în formarea identității copilului. Prin îmbinarea tradiției cu activități educative, copiii dobândesc cunoștințe, valori și abilități care îi vor însoți pe tot parcursul vieții. Grădinița devine astfel un spațiu în care cultura și educația se întâlnesc armonios, contribuind la dezvoltarea unor viitori adulți conștienți de rădăcinile lor.

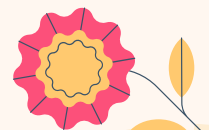
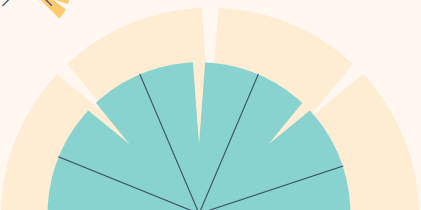

Bibliografie:

Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006

Popescu, Maria – *Tradiții și obiceiuri românești*, Editura Corint, București, 2010

Biblia sau surse religioase privind semnificația Paștelui

Importanța formării profesionale a cadrelor didactice în învățământul preșcolar

Prof. înv. preșcolar Burduja Petruța

Formarea profesională continuă a cadrelor didactice în învățământul preșcolar reprezintă un pilon fundamental al educației timpurii, cu un impact direct asupra dezvoltării copiilor, precum și asupra calității educaționale la nivelul întregului sistem de învățământ. Educația preșcolară este etapa inițială a procesului educațional, în care sunt puse bazele formării cognitive, afective și sociale ale copilului. În acest context, formarea profesională a educatorilor și învățătorilor în învățământul preșcolar joacă un rol crucial în asigurarea unui cadru educațional adecvat și eficient, care să răspundă nevoilor diverse și complexe ale copiilor.

Rolul formării profesionale în calitatea educației preșcolare

Educația preșcolară nu se limitează doar la transmiterea unor cunoștințe de bază, ci vizează dezvoltarea unui întreg spectru de abilități cognitive, sociale și emoționale ale copiilor. Astfel, formarea profesională continuă a cadrelor didactice este esențială pentru a răspunde provocărilor actuale ale educației timpurii. Educația modernă impune educatori capabili să adopte metode inovative, să utilizeze tehnologii educaționale actualizate și să înțeleagă importanța unei educații personalizate, care să se plieze pe nevoile fiecărui copil. Aceasta presupune o formare temeinică în domenii precum psihologia copilului, pedagogia educației timpurii, managementul clasei de copii și metodele de evaluare a progresului individual al fiecărui elev. Formarea continuă permite educatorilor să își îmbunătățească constant competențele profesionale, să adopte tehnici didactice moderne și să rămână conectați la cercetările și tendințele din domeniu. Educația preșcolară este un domeniu în continuă schimbare, iar formarea cadrelor didactice contribuie direct la adaptarea acestora la cerințele actuale ale învățământului și la implementarea celor mai bune practici educaționale.

Integrarea cercetării educaționale în formarea cadrelor didactice

Formarea profesională a cadrelor didactice presupune o corelare strânsă cu cercetarea educațională, care furnizează informații esențiale despre dezvoltarea timpurie a copilului și impactul diferitelor strategii educaționale. În acest context, este important ca educatorii să aibă acces la studii recente și să participe la formări care să includă aplicarea cercetării în practică. De exemplu, studii din domeniul neuroștiințelor educaționale demonstrează importanța stimulării dezvoltării cognitive prin activități de învățare structurate, care să valorifice potențialul copiilor încă din primii ani de viață. Astfel, formarea continuă a cadrelor didactice trebuie să includă integrarea cercetării educaționale, pentru a asigura un cadru educațional de calitate.

Dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare

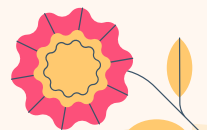
O componentă esențială a formării profesionale în învățământul preșcolar o reprezintă dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare ale cadrelor didactice cu copiii, părinții și colegii. Educatorii trebuie să fie capabili să creeze un mediu educațional bazat pe încredere și empatie, unde copiii să se simtă în siguranță și sprijiniți în procesul lor de învățare. Formarea continuă în domeniul comunicării eficiente și al managementului relațiilor interpersonale este esențială pentru a sprijini atât dezvoltarea socială a copiilor, cât și colaborarea dintre educator și părinți. Abilitățile de gestionare a diversității în clasă, de motivare a copiilor și de soluționare a conflictelor sunt esențiale pentru un cadru educațional armonios. În plus, educatorii trebuie să dezvolte o înțelegere profundă a diversității culturale și sociale a copiilor, adaptându-și activitățile educaționale astfel încât să răspundă nevoilor fiecărui copil, indiferent de contextul familial sau de mediul de proveniență.

Impactul formării profesionale asupra dezvoltării educației incluzive

Într-un sistem educațional tot mai diversificat, formarea cadrelor didactice joacă un rol central în promovarea educației incluzive. Aceasta presupune adaptarea curriculumului și a strategiilor didactice pentru a sprijini toți copiii, inclusiv pe cei cu nevoi educaționale speciale. Educatorii bine pregătiți sunt capabili să identifice timpurii semnele dificultăților de învățare și să implementeze strategii eficiente de intervenție. De asemenea, formarea în educația incluzivă le permite cadrelor didactice să creeze un mediu de învățare în care toți copiii să se simtă acceptați și sprijiniți, fără discriminare.

Bibliografie

1. Bruner, J. (1996). Cultura educației. Editura Polirom.
2. Dewey, J. (2007). Experiența și educația. Editura Didactică și Pedagogică.
3. Neaum, S. (2012). Învățarea și dezvoltarea în educația timpurie. Editura Sage.

CUPRINS NIVEL PRIMAR

1. Prof. înv. primar Alexandru Oana

Educația emoțională – cheia unei clase echilibrate și fericite

2. Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Predarea diferențiată la clasa I

3. Prof. înv. primar Bănică Daniela

De la imagine la cuvânt - dezvoltarea vocabularului prin texte vizuale

4. Prof. înv. primar Pascale Corina

Matematica în ciclul achizițiilor fundamentale – baza gândirii logice și a învățării de durată

5. Prof. înv. primar Cioplea Roxana

Metode de disciplinare la școlarii mici - acasă și la școală

6. Prof. înv. primar Crețu Cătălina

Tulburările de limbaj - Când avem nevoie de logopedie?

7. Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Unitatea într-o echipă de cadre didactice

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

CUPRINS NIVEL PRIMAR

8. Prof. înv . primar Dobrescu Oana Silvia

Gestionarea clasei și disciplinei în ciclul primar – strategii eficiente și preventive

9. Prof. engleză Florea Ruxandra

Fostering Autonomy and Inclusion in Primary Education

10. Prof. înv. primar Jianu Corina

Metode activ-participative în predarea unităților de măsură

11. Prof. înv. primar Massier Alina

Jocuri de energizare și dezvoltare personală din sfera teatrului pentru copii aplicate la clasă

12. Prof. înv. primar Miu Amelia

Rolul învățătorului în formarea elevilor de clasa a IV - a

13. Prof. în . primar Olaru Andreea

Rolul evaluărilor naționale

14. Prof. înv. primar Papuc Bianca

Rolul transcrierii și copierii în automatizarea actului grafic și formarea mesajului scris

15. Prof. înv. primar Prodan Adriana

Educația pentru mediu-o lecție esențială pentru viitor

JUST 4 KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

CUPRINS NIVEL PRIMAR

16. Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Nivelul interactiv al managementului clasei de elevi

17. Prof. înv. primar Radu Ellery

Evaluarea la clasele mici: între progres, implicare și înțelegere

18. Prof. înv. primar Radu Mirela

Metode moderne de predare a lecturii și scrierii în clasa pregătitoare

19. Prof. în. primar Mădălina Cristea

Activități extracurriculare

ca mijloc de dezvoltare socio-emoțională

20. Prof. engleză Mara Barbatei

Roleplay and Theatre in Class

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Educația emoțională – cheia unei clase echilibrate și fericite

Prof. înv. primar Alexandru Oana

Într-o lume în continuă schimbare, în care presiunile sociale și academice cresc de la an la an, educația nu mai poate fi limitată doar la transmiterea de cunoștințe teoretice. Din ce în ce mai mult, accentul cade pe dezvoltarea armonioasă a elevilor, iar educația emoțională devine un pilon esențial în formarea acestora. O clasă echilibrată și fericită nu se construiește doar prin reguli stricte și performanțe academice, ci prin înțelegere, empatie și comunicare eficientă.

Educația emoțională presupune dezvoltarea abilităților de recunoaștere, înțelegere și gestionare a propriilor emoții, dar și a celor din jur. Elevii care învață să își exprime emoțiile într-un mod sănătos sunt mai încrezători, mai motivați și mai deschiși către colaborare. În același timp, aceștia dezvoltă relații mai bune cu colegii și profesorii, contribuind la crearea unui climat pozitiv în clasă.

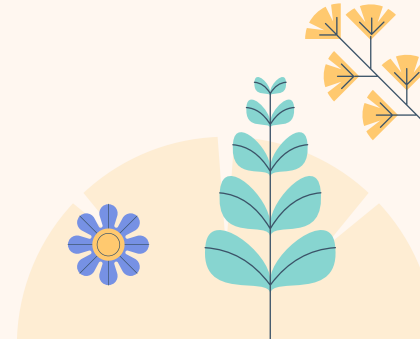
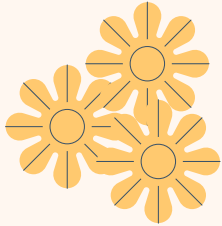
Un aspect important al educației emoționale este dezvoltarea empatiei. Atunci când elevii învață să se pună în locul celorlalți, conflictele se reduc, iar cooperarea crește. În loc de competiție agresivă, apare dorința de sprijin reciproc. Astfel, clasa devine un spațiu sigur, în care fiecare copil se simte acceptat și valorizat.

Rolul profesorului este crucial în acest proces. Un cadru didactic care încurajează exprimarea emoțiilor, ascultă activ și răspunde cu răbdare contribuie semnificativ la starea de bine a elevilor. Profesorii pot integra activități de educație emoțională în lecțiile zilnice, prin discuții deschise, jocuri de rol sau exerciții de reflecție. De exemplu, începutul orei poate include un scurt moment în care elevii își exprimă starea emoțională, ceea ce ajută la crearea unei conexiuni autentice între membrii clasei.

De asemenea, educația emoțională îi ajută pe elevi să gestioneze stresul și eșecul. În loc să perceapă greșelile ca pe niște obstacole insurmontabile, aceștia învață să le vadă ca pe oportunități de învățare. Această schimbare de perspectivă contribuie la dezvoltarea rezilienței și la creșterea motivației intrinseci.

Un alt beneficiu important este îmbunătățirea performanțelor academice. Studiile arată că elevii care au competențe emoționale bine dezvoltate sunt mai concentrați, mai organizați și mai implicați în procesul de învățare. Prin urmare, educația emoțională nu este doar un „adaos” la curriculum, ci o componentă esențială pentru succesul școlar.

În concluzie, educația emoțională reprezintă cheia unei clase echilibrate și fericite. Prin dezvoltarea inteligenței emoționale, elevii nu doar că învață mai bine, ci devin și oameni mai empatici, mai responsabili și mai adaptați la provocările vieții. Investiția în această dimensiune a educației este, fără îndoială, o investiție în viitorul unei societăți mai sănătoase și mai armonioase.

Predarea diferențiată la clasa I

Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Predarea diferențiată la clasa I reprezintă o abordare pedagogică esențială pentru valorificarea diversității nivelurilor de dezvoltare cognitivă, emoțională și socială ale elevilor aflați la debutul școlarității. Într-un context educațional caracterizat de eterogenitate, cadrul didactic este chemat să proiecteze și să implementeze strategii didactice flexibile, adaptate nevoilor individuale ale elevilor. Această abordare nu presupune simpla diversificare a sarcinilor de lucru, ci o regândire profundă a demersului didactic, în care elevul devine centrul procesului educațional, iar învățarea este personalizată în funcție de ritmul și stilul propriu.

La clasa I, diferențierea didactică capătă o importanță sporită, având în vedere diferențele semnificative dintre elevi în ceea ce privește achizițiile preșcolare, dezvoltarea limbajului și capacitatea de concentrare. Profesorul trebuie să identifice aceste diferențe prin evaluări inițiale și observații sistematice, utilizând ulterior informațiile pentru a adapta conținuturile, metodele și mijloacele didactice. Astfel, predarea diferențiată devine un instrument de incluziune educațională, contribuind la prevenirea eșecului școlar și la creșterea motivației pentru învățare.

Un exemplu de bună practică în predarea diferențiată la această vârstă îl constituie organizarea activităților pe centre de interes sau pe niveluri de dificultate. În cadrul unei lecții de comunicare în limba română, elevii pot fi grupați în funcție de nivelul de citire, unii lucrând pe recunoașterea literelor, alții pe citirea de cuvinte simple, iar cei avansați pe înțelegerea unui text scurt. Această organizare permite fiecărui elev să lucreze în zona proximei dezvoltări, stimulând progresul individual fără a genera frustrare sau plictiseală. De asemenea, utilizarea materialelor didactice variate reprezintă o altă modalitate eficientă de diferențiere. Fișele de lucru adaptate, jocurile educaționale, suporturile vizuale și digitale pot fi concepute astfel încât să răspundă diferitelor stiluri de învățare. De exemplu, în predarea matematicii, unii elevi pot folosi obiecte concrete pentru a înțelege noțiunea de număr, în timp ce alții pot rezolva exerciții abstracte sau probleme simple. Astfel, învățarea devine mai accesibilă și mai atractivă pentru toți elevii.

Un alt aspect relevant al predării diferențiate îl constituie flexibilitatea evaluării. Profesorul poate utiliza metode alternative de evaluare, precum portofoliul, observarea sistematică sau proiectele, pentru a surprinde progresul fiecărui elev. De exemplu, un elev care întâmpină dificultăți în scriere poate demonstra înțelegerea unui text prin desen sau prin relatare orală. Această abordare contribuie la o evaluare autentică și echitabilă, care valorizează potențialul fiecărui copil.

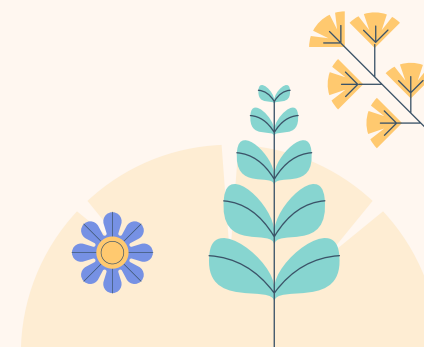
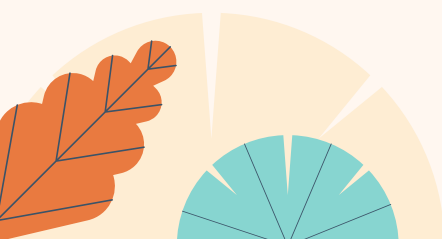

Implementarea predării diferențiate presupune, totodată, o bună gestionare a timpului și a resurselor, precum și o planificare riguroasă. Profesorul trebuie să anticipeze dificultățile elevilor și să pregătească activități alternative, fără a pierde din vedere obiectivele curriculare. Colaborarea cu părinții și cu alți specialiști, precum consilierul școlar, poate sprijini acest demers, oferind o perspectivă mai amplă asupra nevoilor elevilor și facilitând intervențiile personalizate.

Predarea diferențiată la clasa I reprezintă o condiție fundamentală pentru asigurarea unui învățământ de calitate, centrat pe elev. Prin adaptarea strategiilor didactice la particularitățile individuale, profesorul contribuie la dezvoltarea armonioasă a fiecărui copil și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare. Exemplele de bune practici evidențiază faptul că diferențierea nu este doar posibilă, ci și necesară, constituind un demers eficient în contextul educației contemporane.

Bibliografie

1. Cucuș, C. , *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2024
2. Neacșu, Ioan, *Metode și tehnici de învățare eficientă*, Editura Universitară, București, 2010
3. Cerghit, Ioan, *Sisteme de instruire alternative și complementare*, Polirom, Iași, 2008

De la imagine la cuvânt dezvoltarea vocabularului prin texte vizuale

Prof. învă. primar Bănică Daniela

La vârsta de 7-8 ani, elevii sunt într-o perioadă esențială de dezvoltare a limbajului și a vocabularului. În această etapă, învățarea limbii devine nu doar un proces cognitiv, dar și un act creativ, în care cuvintele dobândesc sensuri noi, adesea legate de experiențele și descoperirile lor zilnice. Utilizarea textelor vizuale în educație poate contribui semnificativ la acest proces, ajutând elevii să își extindă vocabularul într-un mod captivant și interactiv. Imaginile, ca formă de comunicare universală, oferă un context concret și vizual pentru elevi, iar asocierea acestora cu cuvinte și expresii ajută la înțelegerea și reținerea limbajului într-un mod semnificativ. De exemplu, atunci când copiii privesc o imagine a unei păduri, însoțită de cuvintele „copaci”, „frunze”, „pădure” sau „animale sălbatice”, aceștia nu doar învață denumirea obiectelor vizibile, dar încep să înțeleagă și legătura dintre aceste cuvinte și mediul natural. În același timp, sunt stimulați să creeze propoziții care includ aceste cuvinte, precum „Pădurea este plină de copaci mari și frunze verzi”, consolidându-și astfel vocabularul și abilitățile de comunicare.

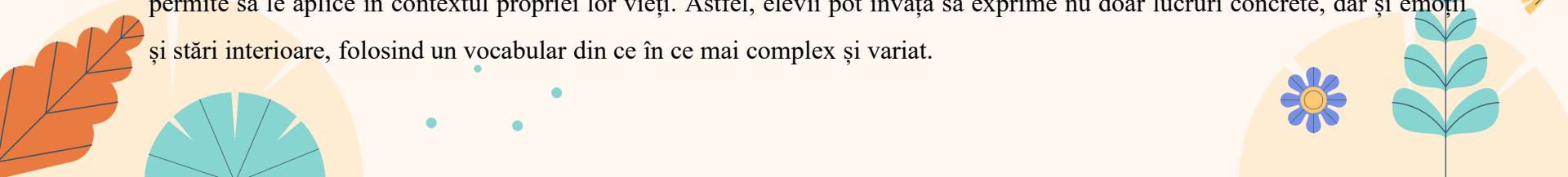

Un alt beneficiu al utilizării textelor vizuale este dezvoltarea abilității de observație și interpretare a copiilor. Învățătorul poate încuraja elevii să privească o imagine și să răspundă la întrebări ce vizează descrierea detaliilor vizuale: „Ce observi în imagine?”, „Cum crezi că se simte personajul din imagine?” Astfel, elevii sunt încurajați să-și exprime ideile și să construiască propoziții care reflectă observațiile lor, întărind legătura dintre cuvinte și imagini.

De asemenea, această activitate sprijină dezvoltarea gândirii critice și a abilității de a analiza imagini și texte într-un mod reflexiv. Activitățile de descriere a imaginilor pot deveni o practică frecventă în clasă. Elevii pot fi invitați să privească o imagine și să o descrie folosind cuvintele noi învățate. De exemplu, o imagine cu o fetiță care ține o umbrelă într-o zi ploioasă poate duce la crearea unor propoziții precum „Fetița poartă o umbrelă galbenă” sau „Este o zi ploioasă și friguroasă”. Această metodă nu doar că ajută elevii să își îmbogățească vocabularul, dar le oferă și ocazia de a exersa construcția corectă a propozițiilor și a frazelor, într-un context semnificativ și atractiv. În plus, imaginația elevilor poate fi stimulată prin activități de creație, cum ar fi povestirea unor întâmplări sau crearea unor povești pornind de la imagini.

Un exemplu de activitate ar putea fi să li se arate elevilor o imagine cu un animal, iar aceștia să inventeze o poveste despre acel animal, folosind cuvintele și expresiile care reflectă corect contextul. Această practică nu doar că ajută la dezvoltarea vocabularului, dar încurajează și exprimarea creativă și dezvoltarea abilității de a construi o narațiune.

Textele vizuale pot fi folosite și pentru a sprijini înțelegerea unor concepte abstracte, cum ar fi emoțiile sau sentimentele. De exemplu, o imagine care ilustrează o față tristă sau fericită poate ajuta elevii să învețe cuvinte ca „mângâiere”, „bucurie”, „tristețe” sau „îngrijorare”. Legătura dintre cuvinte și imagini ajută copiii să înțeleagă mai ușor sensul acestor concepte și le permite să le aplice în contextul propriei lor vieți. Astfel, elevii pot învăța să exprime nu doar lucruri concrete, dar și emoții și stări interioare, folosind un vocabular din ce în ce mai complex și variat.

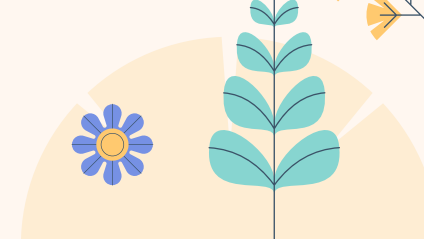
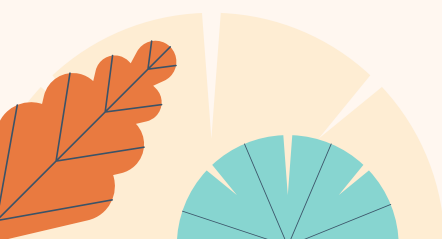

Utilizarea textelor vizuale nu se limitează doar la imagini statice, ci include și aplicații educaționale, flashcards, jocuri interactive sau chiar videoclipuri, toate aceste instrumente fiind extrem de eficiente în crearea unui mediu de învățare dinamic. De exemplu, folosirea flashcard-urilor care prezintă imagini și cuvinte poate ajuta elevii să învețe vocabularul într-un mod jucăuș și mai puțin formal. Astfel de activități ajută elevii să își îmbogățească vocabularul într-un mod natural și plăcut, iar rezultatele sunt vizibile în comunicarea lor zilnică.

Textele vizuale pot, de asemenea, să contribuie la integrarea diferitelor stiluri de învățare. De exemplu, elevii cu stiluri de învățare vizuale pot beneficia deosebit de mult de pe urma acestor metode, având un suport concret care îi ajută să rețină mai ușor cuvintele și să le aplice corect. În același timp, aceste texte ajută și elevii care pot întâmpina dificultăți în citit sau scris, oferindu-le un context vizual care să sprijine înțelegerea cuvintelor.

Astfel, prin utilizarea creativă a textelor vizuale, elevii de clasa a II-a pot experimenta un proces de învățare integrat și variat, care îi sprijină nu doar în dezvoltarea vocabularului, dar și în formarea unor abilități esențiale de comunicare. Cu ajutorul acestora, învățarea devine mai plăcută, mai accesibilă și, nu în ultimul rând, mai eficientă.

Matematica în ciclul achizițiilor fundamentale – baza gândirii logice și a învățării de durată

Prof. înv. primar Pascale Corina

Ciclul achizițiilor fundamentale, care cuprinde clasa pregătitoare și clasele I–II, reprezintă una dintre cele mai importante etape din parcursul educațional al copilului. În această perioadă se pun bazele tuturor achizițiilor viitoare, iar matematica are un rol esențial în dezvoltarea gândirii logice, a capacității de analiză și a înțelegerii lumii înconjurătoare. Modul în care elevii intră în contact cu matematica în acești primi ani de școală influențează semnificativ atitudinea lor față de această disciplină pe termen lung. La vârstele mici, copiii percep realitatea în mod concret, prin observație directă, manipulare și joc. De aceea, matematica în ciclul achizițiilor fundamentale nu se rezumă la calcule sau exerciții repetitive, ci este strâns legată de experiențele de viață ale elevilor. Numărarea obiectelor, compararea cantităților, recunoașterea formelor geometrice, orientarea în timp și spațiu sau rezolvarea unor situații simple din viața cotidiană sunt activități prin care copilul descoperă matematica într-un mod natural și firesc. Un aspect deosebit de important este caracterul intuitiv al predării matematicii la acest nivel. Utilizarea materialului concret – jetoane, bețișoare, cuburi, planșe, jocuri educative – facilitează înțelegerea noțiunilor abstracte. Copiii învață mai ușor atunci când pot vedea, atinge și experimenta. Astfel, adunarea și scăderea nu mai sunt simple operații, ci acțiuni reale, ușor de înțeles, care pornesc de la situații familiare și cunoscute.

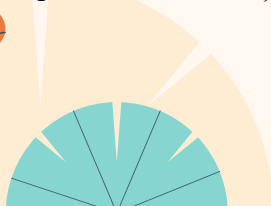

Matematica contribuie în mod semnificativ la dezvoltarea gândirii logice și a capacității de rezolvare a problemelor. Prin exerciții adaptate vârstei, elevii sunt încurajați să observe, să compare, să clasifice și să găsească soluții.

Aceste procese cognitive sunt esențiale nu doar pentru matematică, ci și pentru alte discipline, precum limba română, științele sau activitățile practice. În acest sens, matematica devine un instrument de formare a gândirii, nu doar o disciplină de studiu.

Un alt rol important al matematicii în ciclul achizițiilor fundamentale este formarea unei atitudini pozitive față de învățare. Prin jocuri matematice, activități interactive și sarcini diferențiate, elevii sunt motivați să participe activ la lecții. Reușita în rezolvarea exercițiilor le dezvoltă încrederea în sine și îi ajută să depășească teama de greșeală. În această etapă, accentul cade pe înțelegere, explorare și progres individual, nu pe performanță sau competiție. De asemenea, matematica are un rol important în dezvoltarea competențelor sociale. Activitățile desfășurate în perechi sau în grup îi învață pe copii să colaboreze, să comunice, să respecte reguli și să își exprime ideile. Prin discuții și argumentări simple, elevii învață să își susțină punctul de vedere și să accepte soluțiile celorlalți, dezvoltându-și astfel abilități esențiale pentru viața școlară și socială.

În concluzie, matematica în ciclul achizițiilor fundamentale reprezintă piatra de temelie a formării competențelor matematice și a gândirii logice. Abordată într-un mod intuitiv, atractiv și adaptat nivelului de vârstă, aceasta poate deveni o experiență plăcută și valoroasă pentru elevi. Prin activități variate, joc și aplicabilitate practică, matematica îi ajută pe copii să descopere bucuria învățării și să își construiască o relație pozitivă cu școala, punând bazele succesului educațional viitor.

Metode de disciplinare la școlarii mici - acasă și la școală

Prof. înv. primar Cioplea Roxana

Disciplinarea copiilor de vârstă școlară mică (6–10 ani) reprezintă un proces important în formarea comportamentului și a caracterului acestora. La această vârstă, copiii își dezvoltă capacitatea de autocontrol, învață să respecte reguli și să interacționeze cu cei din jur. Educația bazată pe respect și înțelegere contribuie la dezvoltarea unei personalități echilibrate. Profesorul universitar emerit Constantin Cucos subliniază că „educația presupune modelarea personalității prin valori și norme asumate conștient”, evidențiind astfel rolul disciplinei în formarea individului.

1. Importanța disciplinei pozitive

Disciplinarea modernă pune accent pe metode pozitive, care urmăresc dezvoltarea responsabilității și autonomiei copilului prin încurajare și nu impunerea fricii, Potrivit lui Daniel J. Siegel, profesor clinician de psihiatrie, „disciplinarea nu înseamnă pedeapsă, ci învățare și dezvoltare”, ceea ce subliniază rolul educativ al intervenției adultului. Copilul învață să își gestioneze emoțiile și comportamentele și să înțeleagă consecințele faptelor sale prin comunicare deschisă, empatie și încurajare.

2. Metode de disciplinare acasă

În mediul familial, copilul dobândește primele reguli de comportament. Stabilirea unor limite clare, ferme și consecvente oferă siguranță și stabilitate. Profesorul universitar emerit Ecaterina Vărășmaș arată că „mediul familial este fundamentul dezvoltării echilibrate a copilului”, accentuând rolul părinților în educație. Aplicarea consecințelor logice ajută copilul să înțeleagă relația dintre acțiuni și efecte. Recompensarea comportamentelor pozitive și comunicarea empatică sunt metode eficiente, deoarece contribuie la consolidarea acestora. Alfie Kohn, cercetător independent și autor american în domeniul educației, susține că întotdeauna „copiii au nevoie să fie înțeleși, nu controlați”, idee care susține importanța relației părinte-copil. De asemenea, exemplul personal al părinților influențează puternic comportamentul copiilor, iar dialogul constant crește capacitatea de autoreglare. Copiii tind să imite comportamentul adulților, astfel încât un mediu familial calm și echilibrat favorizează dezvoltarea armonioasă.

3. Metode de disciplinare la școală

Școala reprezintă un mediu structurat în care disciplina este necesară pentru desfășurarea procesului educativ. Crearea unui climat pozitiv în clasă contribuie la implicarea elevilor. Constantin Cucuș, doctor în științele educației, evidențiază că „disciplina școlară trebuie să fie rezultatul unei convingeri interioare, nu al constrângerii externe”, ceea ce încurajează abordări participative și colaborative.

Implicarea elevilor în stabilirea regulilor crește responsabilitatea acestora. Feedback-ul constructiv și recompensele simbolice contribuie la consolidarea comportamentelor adecvate. Gestionarea conflictelor prin dialog, negociere și găsirea soluțiilor pașnice la problemele apărute ajută la dezvoltarea competențelor sociale și la crearea unui mediu armonios de învățare.

4. Colaborarea între familie și școală

Colaborarea dintre părinți și cadrele didactice este esențială pentru coerența educațională. Un mesaj unitar transmis copilului contribuie la formarea unor comportamente stabile și la respectarea regulilor. Comunicarea permanentă între părinți și cadre didactice asigură continuitatea disciplinei pozitive și susține dezvoltarea integrală a copilului. În concluzie, disciplinarea școlărilor mici trebuie realizată prin metode pozitive, bazate pe respect, consecvență și comunicare. Atât familia, cât și școala au un rol esențial în acest proces, contribuind la formarea unor copii responsabili, echilibrați și autonomi.

Bibliografie

1. Cucuș, Constantin (2014). *Pedagogie* (ediția a III-a). Iași: Editura Polirom.
2. Kohn, Alfie (2014). *Unconditional Parenting: Moving from Rewards and Punishments to Love and Reason*. New York: Atria Books.
3. Siegel, Daniel J., & Bryson, Tina Payne (2016). *No-Drama Discipline*. New York: Bantam Books.
4. Vărășmaș, Ecaterina (2016). *Educația timpurie și dezvoltarea copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Tulburările de limbaj – Când avem nevoie de logopedie?

Prof. învăț. priar Crețu Cătălina

Tulburările de limbaj reprezintă rezultatul disfuncțiilor intervenite în recepționarea, înțelegerea, elaborarea și realizarea comunicării scrise și orale din cauza unor afecțiuni de natură organică, funcțională, psihologică sau educațională, care acționează asupra copilului mic în perioada dezvoltării limbajului. Afectarea limbajului poate avea efecte și asupra calității operațiilor de gândire, relațiilor cu ceilalți și structurii personalității copilului. Identificarea tulburărilor de limbaj devine o sarcină importantă și necesară pentru a ajuta copilul să se dezvolte armonios.

Tulburările de limbaj se pot clasifica astfel:

1. Tulburări de pronunție – dislalia, rinolalia, dizartria;
2. Tulburări de ritm și fluență a vorbirii – bâlbâiala, tahilalia, logonevroza, aftongia, tulburări pe bază de coree;
3. Tulburări de voce – afonia, disfonia, fonastenia;
4. Tulburări ale limbajului scris – citit – dislexia-alexia, disgrafia – agrafia;
5. Tulburări polimorfe – afazia, alalia;
6. Tulburări de dezvoltarea a limbajului – mutism psihogen, electiv sau voluntar, întârziere în dezvoltarea generală a vorbirii;
7. Tulburări ale limbajului bazate pe disfuncții psihice – dislogii, ecolalii, jargonofazii, bradifazii.

Tulburările de limbaj sunt și dificultăți care afectează abilitatea copilului de a înțelege și/sau de a formula mesaje verbale. Aceste tulburări influențează vocabularul, structura propozițiilor, organizarea ideilor și modul în care copilul folosește vocabularul pentru a comunica. Din această perspectivă, principalele tulburări de limbaj sunt:

1. Tulburarea dezvoltării limbajului expresiv – copilul înțelege mesajul, înțelege ce vorbesc cei din jurul lui, dar întâmpină dificultăți în a găsi cuvintele potrivite pentru a formula propoziții pe înțelesul celorlalți.
2. Tulburarea dezvoltării limbajului receptiv – copilul are dificultăți în a efectua ceea ce i se cere și nu înțelege practic ce se dorește de la el.
3. Tulburări mixte – atât înțelegerea, cât și exprimarea sunt afectate.

Intervenția logopedică este necesară atunci când apar dificultăți în dezvoltarea sau utilizarea limbajului, iar acestea afectează comunicarea eficientă și integrarea socială. Limbajul este un instrument esențial prin care individul exprimă gânduri, emoții și idei, iar orice tulburare are consecințe asupra dezvoltării personale și educaționale.

Un prim semn care ar indica necesitatea intervenției logopedice este întârzierea în apariția limbajului. Copiii care au dificultăți în pronunțarea sunetelor sau au un vocabular redus pentru vârsta lor au nevoie sprijin specializat. În aceste situații, intervenția timpurie este esențială, deoarece ajută dezvoltarea corectă a abilităților de comunicare și poate preveni agravarea problemelor.

De asemenea, intervenția logopedică este importantă atunci când apar tulburări de pronunție, cum ar fi omiterea, substituirea sau deformarea sunetelor. Aceste dificultăți pot afecta claritatea vorbirii și aduc frustrare în rândul copiilor. Prin exerciții specifice, logopedul ajută corectarea acestor probleme și sprijină dezvoltarea unei vorbiri corecte și fluente.

Tulburările de ritm și fluentă, precum bâlbâiala, este un alt context în care intervenția logopedică este necesară. Acestea pot afecta încrederea în sine și relațiile sociale. Sprijinul specializat ajută copilul să-și exprime mai bine emoțiile și aduce strategii de comunicare eficiente.

Intervenția logopedică este recomandată și în cazul dificultăților de înțelegere a limbajului sau de exprimare coerentă. Copiii care au probleme în a înțelege instrucțiuni sau în a formula propoziții corecte au nevoie de suport. Prin activități adaptate, logopedul ajută dezvoltarea acestor competențe și susține progresul școlar.

Nu doar copiii au de intervenție logopedică, ci și adulții care au tulburări de vorbire cauzate de accidente, boli neurologice sau alte afecțiuni. În aceste cazuri, terapia aduce recuperarea funcțiilor de comunicare și face posibilă îmbunătățirea calității vieții.

În concluzie, intervenția logopedică este necesară ori de câte ori apar dificultăți în comunicare care afectează dezvoltarea normală a individului. Prin sprijin specializat, exerciții și perseverență, putem ajunge la obținerea unor rezultate pozitive și face posibilă integrarea armonioasă în societate.

Bibliografie:

„Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice” – Constantin Cocoș, ed. Polirom, București, 2009

<https://yunoclinic.ro/tulburarea-de-limbaj-la-copii-semne-diagnostic>

Unitatea într-o echipă de cadre didactice

Prof. învă. primar Cuțar Cătălina

Unitatea într-o echipă de învățătoare nu apare spontan – ea se construiește prin relații de încredere, valori comune și o direcție clară. Aici intervine rolul esențial al liderului (director, coordonator sau lider informal), care funcționează ca un catalizator al coeziunii.

Rolul liderului în asigurarea unității echipei:

1. Creează o viziune comună

Liderul definește și comunică un scop clar: ce fel de școală ne dorim, ce valori promovăm, cum arată succesul pentru elevi și profesori. O echipă unită este una care „trage în aceeași direcție”.

2. Construiește relații bazate pe încredere

Unitatea se sprijină pe siguranță emoțională. Liderul încurajează deschiderea, respectul reciproc și acceptarea diferențelor de stil didactic, fără judecată.

3. Facilitează comunicarea autentică

Un lider eficient creează contexte în care învățătoarele pot vorbi liber despre dificultăți, idei sau nevoi. Ascultarea activă este la fel de importantă ca transmiterea mesajelor.

4. Valorifică diversitatea echipei

Fiecare învățătoare are puncte forte diferite. Liderul le identifică și le pune în valoare, distribuind roluri și responsabilități astfel încât fiecare să contribuie semnificativ.

5. Mediază conflictele constructive

Conflictele nu sunt evitate, ci gestionate matur. Liderul intervine echilibrat, orientând discuția spre soluții și menținerea relațiilor profesionale.

6. Încurajează colaborarea, nu competiția

Prin proiecte comune, schimb de bune practici și sprijin reciproc, liderul transformă echipa într-o comunitate de învățare, nu într-un grup fragmentat.

7. Oferă feedback și recunoaștere

Aprecierea muncii și feedbackul constructiv cresc motivația și sentimentul de apartenență.

8. Este model de comportament

Liderul reflectă valorile pe care le promovează: respect, echilibru, empatie, profesionalism. Echipa va prelua, în mod natural, acest model.

În concluzie, unitatea într-o echipă de învățătoare nu este doar un ideal, ci o condiție esențială pentru un act educațional de calitate.

Rolul liderului este de a crea punți între oameni, de a inspira încredere și de a menține direcția comună, chiar și în momentele dificile.

Prin echilibru, empatie și consecvență, liderul transformă un grup de profesioniști într-o adevărată comunitate, în care fiecare membru se simte valorizat și implicat. Astfel, unitatea echipei devine nu doar un obiectiv atins, ci o resursă continuă pentru dezvoltarea copiilor și a întregii școli.

Gestionarea clasei și disciplinei în ciclul primar – strategii eficiente și preventive

Prof. înv . primar Dobrescu Oana Silvia

Gestionarea clasei și menținerea disciplinei reprezintă elemente fundamentale în asigurarea unui mediu educațional eficient și propice învățării în ciclul primar. La această vârstă, elevii sunt în plină dezvoltare socio-emoțională și cognitivă, ceea ce face ca provocările legate de comportament să fie frecvente și variate. Strategiile eficiente de gestionare a clasei nu se bazează pe aplicarea unor pedepse, ci pe prevenție, organizare atentă a activităților și crearea unui climat sigur și stimulat, în care fiecare copil își poate exprima curiozitatea și poate învăța responsabilitatea. Rolul profesorului este, așadar, acela de facilitator al unui mediu structurat și predictibil, în care regulile sunt clare și aplicate consecvent.

Primul pas în gestionarea eficientă a clasei constă în stabilirea unor reguli clare și explicite, comunicate elevilor într-un mod accesibil și constant. Implicarea copiilor în crearea regulilor clasei contribuie la dezvoltarea sentimentului de responsabilitate și la respectarea lor voluntară. Regulile trebuie să fie pozitive, formulate în termeni de comportamente de adoptat și nu de comportamente interzise, iar aplicarea lor trebuie să fie consecventă, dar echilibrată, adaptată nevoilor fiecărui copil. În acest mod, disciplina devine o parte integrantă a învățării și nu un obstacol.

Organizarea activităților și planificarea lecțiilor joacă, de asemenea, un rol esențial în prevenirea problemelor de disciplină. Activitățile bine structurate, cu obiective clare și variate, reduc plictiseala și frustrarea, principalele cauze ale comportamentelor perturbatoare. Alternarea activităților individuale cu cele de grup, integrarea jocurilor educative și folosirea materialelor interactive contribuie la menținerea atenției și implicării elevilor.

În plus, profesorul poate utiliza semnale non-verbale și rutine clare pentru tranziții, astfel încât timpul pierdut și confuzia să fie minimizate.

O componentă importantă a gestionării clasei o reprezintă relația profesor-elev, bazată pe empatie, respect și comunicare deschisă. Elevii care se simt ascultați și înțeleși sunt mai predispuși să respecte regulile și să colaboreze activ. Profesorul trebuie să recunoască eforturile și comportamentele pozitive, să ofere feedback constructiv și să sprijine dezvoltarea abilităților socio-emoționale ale copiilor, precum autoreglarea, cooperarea și rezolvarea pașnică a conflictelor. Tehnicile de intervenție pozitivă, cum ar fi redirecționarea atenției și negocierea soluțiilor, sunt mult mai eficiente decât sancțiunile punitive.

Evaluarea continuă a climei clasei și monitorizarea comportamentelor sunt, de asemenea, esențiale. Observarea atentă a interacțiunilor dintre elevi, identificarea cauzelor problemelor de disciplină și ajustarea strategiilor didactice permit prevenirea escaladării comportamentelor perturbatoare. Profesorul poate implementa planuri individualizate de sprijin pentru elevii care întâmpină dificultăți și poate implica părinții în procesul de consolidare a regulilor și valorilor promovate în școală.

În concluzie, gestionarea clasei și disciplina în ciclul primar se bazează pe prevenție, organizare și crearea unui climat pozitiv și sigur. Prin stabilirea regulilor clare, planificarea activităților interactive, consolidarea relației profesor-elev și monitorizarea constantă a comportamentelor, profesorul asigură un mediu propice învățării și dezvoltării armonioase a fiecărui copil. Strategiile eficiente de gestionare a clasei nu doar că reduc problemele de comportament, ci contribuie semnificativ la motivația, implicarea și succesul școlar al elevilor, transformând diversitatea și dinamica clasei într-o resursă valoroasă pentru procesul educațional.

Fostering Autonomy and Inclusion in Primary Education

Prof. engleză Florea Ruxandra

In today's diverse classrooms, fostering autonomy and inclusion is essential for creating an environment where every child can thrive. Autonomy in education refers to giving students the freedom to make choices about their learning, while inclusion ensures that all students, regardless of their abilities or backgrounds, have equal access to educational opportunities.

Encouraging autonomy in primary education involves providing students with opportunities to take responsibility for their learning. This can be achieved by offering choices in assignments, allowing students to set personal learning goals, and encouraging self-reflection. Research indicates that when students have a sense of control over their learning, they are more motivated and engaged, leading to better academic outcomes.

Inclusion, on the other hand, involves creating a classroom environment that values diversity and ensures that all students feel respected and supported. This can be achieved through differentiated instruction, collaborative learning, and fostering a culture of respect and empathy. Studies have shown that inclusive classrooms promote positive social interactions, reduce bullying, and enhance academic achievement for all students.

Combining autonomy and inclusion in the classroom not only benefits individual students but also enhances the overall learning environment. When students feel empowered and included, they are more likely to participate actively, collaborate with peers, and develop a positive attitude toward learning.

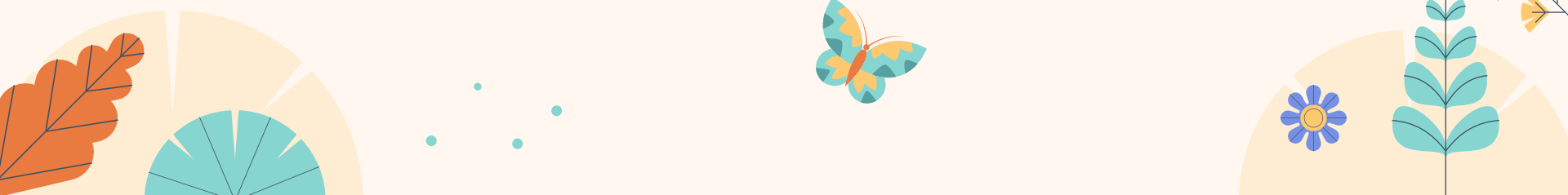

To implement these principles effectively, educators can adopt strategies such as Universal Design for Learning (UDL), which provides multiple means of representation, expression, and engagement to accommodate diverse learning needs. Additionally, fostering a growth mindset, where mistakes are viewed as opportunities for learning, can help students develop resilience and a love for learning.

In conclusion, fostering autonomy and inclusion in primary education is crucial for helping every child thrive. By creating an environment that empowers students and values diversity, educators can ensure that all students have the opportunity to reach their full potential.

Bibliography

- Reeve, J., & Cheon, S. H. (2021). Autonomy-supportive teaching: Its malleability, benefits, and potential for enhancing student motivation. *Self and Identity*.

Metode activ-participative în predarea unităților de măsură

Prof. înv. primar Jianu Corina

Predarea unităților de măsură se înscrie în domeniul matematicii aplicate și are un rol fundamental în formarea competențelor de bază ale elevilor. Pentru a asigura o învățare eficientă, literatura de specialitate recomandă utilizarea metodelor activ-participative, care valorifică implicarea directă a elevului în procesul de construire a cunoașterii.

Metodele activ-participative își au rădăcinile în teorii pedagogice moderne, precum constructivismul, care susține că elevul își construiește propriile cunoștințe prin interacțiunea cu mediul și prin experiențe concrete. Conform acestei perspective, învățarea nu este un proces pasiv, ci unul activ, în care elevul interpretează, organizează și aplică informațiile.

Un alt concept important este învățarea experiențială, care presupune dobândirea cunoștințelor prin acțiune directă și reflecție asupra acesteia. În cazul unităților de măsură, experiența practică (măsurarea obiectelor, compararea valorilor) facilitează înțelegerea noțiunilor abstracte.

De asemenea, teoria inteligențelor multiple evidențiază necesitatea utilizării unor metode variate, pentru a răspunde stilurilor diferite de învățare ale elevilor (vizual, kinestezic, logic-matematic etc.).

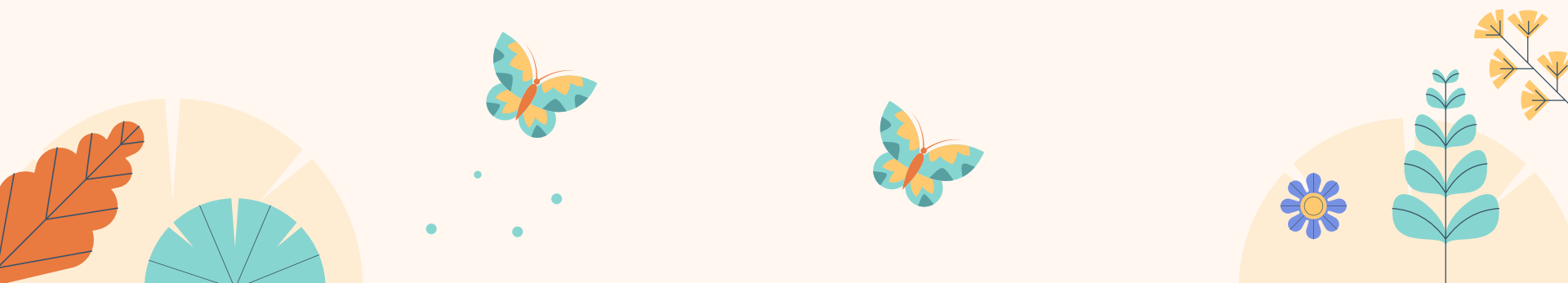

Metodele activ-participative se definesc prin: centrarea pe elev – acesta devine subiect activ al învățării; interactivitate – implică dialog, cooperare și schimb de idei; caracter aplicativ – cunoștințele sunt utilizate în contexte reale; feedback continuu – elevii își pot corecta și îmbunătăți răspunsurile; dezvoltarea competențelor transversale – comunicare, colaborare, gândire critică.

Integrarea metodelor activ-participative în predarea unităților de măsură nu reprezintă doar o opțiune metodologică, ci o necesitate în contextul educației moderne. Prin fundamentarea lor teoretică solidă și aplicarea adecvată, aceste metode contribuie la formarea unor elevi activi, capabili să înțeleagă și să utilizeze cunoștințele matematice în viața de zi cu zi.

Bibliografie:

1. *Joița, Elena (2008). Instruirea constructivistă – o alternativă metodologică. București: Editura Didactică și Pedagogică.*

Jocuri de energizare și dezvoltare personală din sfera teatrului pentru copii aplicate la clasă

Prof. învă. primar Massier Alina

Activitățile de grup care combină mișcarea, atenția și comunicarea reprezintă un instrument valoros în educația copiilor de clase primare. Jocurile de energizare nu doar că aduc bună dispoziție și dinamism într-un grup, dar contribuie semnificativ la dezvoltarea unor abilități esențiale precum cooperarea, reacția rapidă, concentrarea și conștientizarea rolurilor sociale. Prin reguli simple și implicare activă, copiii învață să interacționeze eficient și să se adapteze la situații în schimbare.

Un prim exemplu este exercițiul **„Ha-He-Hi-Ho-Hu-Hă-Hî”**, care presupune transmiterea unei „pase” prin bătaie din palme într-un cerc, fiecare participant rostind pe rând câte o silabă din seria dată. Ritmul trebuie menținut constant, iar atenția este esențială pentru ca jocul să funcționeze fluent. După câteva ture, direcția poate fi schimbată, crescând astfel nivelul de dificultate. Acest exercițiu este util pentru dezvoltarea coordonării dintre mișcare și vorbire, pentru exersarea dicției și pentru îmbunătățirea atenției distributive. Un alt joc dinamic este **„Samurai”** sau **„Hi-Ha-Ho”**, care implică reacții rapide și asumarea unor roluri diferite: atacator, persoană atacată și susținători. Prin mișcări simbolice și comenzi vocale, participanții trebuie să reacționeze prompt la acțiunile celorlalți, fără a se atinge. Jocul se desfășoară în cerc și se bazează pe trei cuvinte asociate cu trei mișcări specifice. Primul jucător începe prin a spune „HI” și, cu palmele unite, execută o mișcare de sus în jos, ca și cum ar mânui o sabie și ar ataca pe cineva din cerc. Persoana vizată trebuie să reacționeze imediat spunând „HA” și ridicând palmele unite de jos în sus până deasupra capului, într-un gest de apărare. În același timp, cei doi vecini ai persoanei atacate intervin spunând „HO” și ducând mâinile împreunate spre aceasta, pentru a o proteja.

După ce este apărută, persoana atacată devine la rândul ei atacator și jocul continuă, ritmul devenind din ce în ce mai rapid. Dincolo de componenta ludică, acest joc oferă un cadru excelent pentru discuții despre bullying, ajutând participanții să înțeleagă cât de important este să se apere, dar și să îi sprijine pe ceilalți.

Jocul „Ninja” aduce în prim-plan controlul corporal, strategia și capacitatea de a accepta eșecul. Participanții pornesc dintr-un cerc și, la un semnal, sar în poziții de atac sau apărare, rămânând apoi „înghețați”. De data aceasta este implicată și atingerea. Fiecare are dreptul la o singură mișcare ce poate implica și săritura prin care încearcă să atingă palma unui coleg. Se pune accentul pe faptul că lovirea este interzisă, iar atingerea se face doar în zona palmei. Precizia și atenția sunt esențiale, iar eliminarea din joc îi ajută pe copii să învețe să gestioneze pierderea într-un mod sănătos. În același timp, jocul dezvoltă respectul față de ceilalți și capacitatea de autocontrol.

Jocurile de mișcare și atenție reprezintă un cadru ideal pentru integrarea copiilor într-un grup și pentru dezvoltarea relațiilor sănătoase între aceștia. Prin dinamica lor, ele stimulează vigilența, coordonarea și reacția rapidă, dar mai ales contribuie la înțelegerea rolului fiecărui participant în cadrul grupului. Copiii învață când să acționeze, când să sprijine și cum să colaboreze eficient. În același timp, astfel de activități creează oportunități valoroase de a discuta și reflecta asupra situațiilor de bullying, ajutându-i pe participanți să conștientizeze importanța implicării, a empatiei și a reacției corecte atunci când ei sau ceilalți se confruntă cu astfel de situații.

Bibliografie:

https://cinetic.arts.ro/wp-content/uploads/2020/01/Bullying_Daiana-Marinescu.pdf

<https://didacto.ro/5-jocuri-pentru-integrarea-copiilor-in-grupuri/>

Rolul învățătorului în formarea elevilor din clasa a IV-a

Prof. inv. primar Miu Amelia

Învățământul primar reprezintă o etapă fundamentală în dezvoltarea intelectuală și emoțională a elevilor, iar clasa a IV-a marchează finalul acestui ciclu. Este o perioadă de tranziție, în care copiii nu mai sunt la începutul drumului școlar, dar nici complet pregătiți pentru cerințele gimnaziale. Din acest motiv, rolul învățătorului devine unul complex, adaptat nevoilor specifice ale elevilor aflați între dependență și autonomie.

În primul rând, învățătorul are responsabilitatea de a consolida cunoștințele dobândite anterior. Elevii din clasa a IV-a au deja formate deprinderi de bază, însă acestea trebuie aprofundate și aplicate în contexte mai variate. De exemplu, la matematică, nu mai este suficientă rezolvarea mecanică a exercițiilor. Se pune accent pe înțelegerea logică a problemelor, pe identificarea etapelor de rezolvare și pe aplicarea cunoștințelor în situații practice. În acest context, intervenția cadrului didactic trebuie să fie flexibilă, uneori explicativă, alteori orientativă. În al doilea rând, dezvoltarea competențelor de comunicare ocupă un loc important. La limba și literatura română, elevii sunt încurajați să își exprime ideile, chiar dacă nu întotdeauna într-o formă perfect structurată. Apar compunerile mai ample, descrierile, dar și primele încercări de argumentare. Învățătorul are rolul de a ghida acest proces, fără a descuraja inițiativa elevilor. Corectarea excesivă poate inhiba exprimarea, de aceea este necesar un echilibru între rigoare și susținere.

De asemenea, relația dintre învățător și elev suferă anumite transformări în această etapă. Dacă în clasele mici predomină dependența, în clasa a IV-a se observă tendința spre autonomie. Elevii pun mai multe întrebări, manifestă curiozitate și, uneori, își exprimă opinii proprii. Aceste manifestări trebuie încurajate, deoarece contribuie la formarea gândirii critice. În același timp, cadrul didactic rămâne un reper important, nu doar din punct de vedere academic, ci și comportamental.

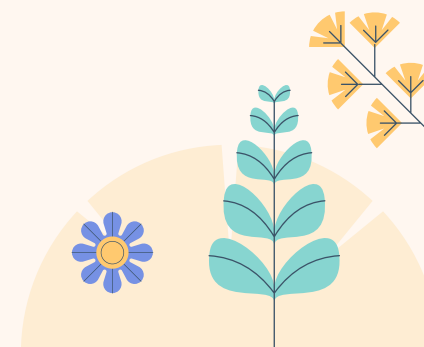
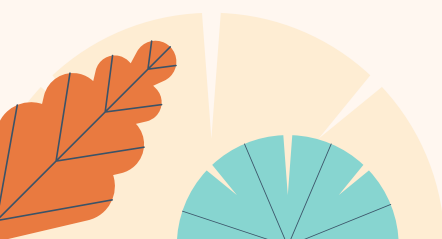
Un alt aspect esențial îl reprezintă evaluarea. În această etapă, evaluarea nu ar trebui să se limiteze la acordarea unor note, ci să reflecte progresul real al elevului. Observarea continuă, feedback-ul constructiv și adaptarea strategiilor didactice sunt elemente care contribuie la o evaluare eficientă. Fiecare elev evoluează în ritmul său, iar învățătorul trebuie să țină cont de aceste diferențe.

În plus, clasa a IV-a presupune și pregătirea pentru etapa următoare, respectiv trecerea la gimnaziu. Această schimbare poate genera nesiguranță în rândul elevilor, deoarece implică adaptarea la mai mulți profesori și la cerințe diferite. Prin urmare, învățătorul are rolul de a facilita această tranziție, oferind sprijin și încurajare.

În concluzie, rolul învățătorului în clasa a IV-a depășește simpla transmitere de cunoștințe. Acesta presupune formare, ghidare și susținere constantă. Este o activitate complexă, care implică răbdare, adaptabilitate și implicare. Rezultatele nu sunt întotdeauna imediate, dar influența asupra dezvoltării elevilor este semnificativă pe termen lung.

Bibliografie:

1. Ion Ovidiu Pânișoara, Mari Manolescu, Pedagogia învățământului primar și preșcolar, vol II, anul 2019
2. Link: <https://fericitazi.com/mesaje-pentru-doamna-invatoare.html>

Rolul evaluărilor naționale

Prof. în . primar Olaru Andreea

Evaluările naționale din învățământul primar ocupă un loc important în cadrul sistemului educațional din România, deoarece oferă informații relevante despre nivelul de dezvoltare a competențelor fundamentale ale elevilor. Aceste evaluări urmăresc verificarea cunoștințelor și a deprinderilor dobândite la disciplinele de bază, precum limba română și matematica, fără a avea rol de clasificare sau de ierarhizare. Rezultatele acestor evaluări nu sunt trecute în catalog și nu influențează promovarea elevului, având în principal un caracter diagnostic și formativ. Literatura de specialitate subliniază faptul că evaluarea formativă contribuie la reglarea permanentă a procesului didactic, oferind profesorului posibilitatea de a adapta strategiile de predare în funcție de nevoile reale ale elevilor.

La nivelul sistemului educațional, aceste evaluări contribuie la monitorizarea calității învățământului. Rezultatele obținute la nivel național oferă o imagine de ansamblu asupra modului în care elevii reușesc să atingă competențele prevăzute în programa școlară.

Conform studiilor din domeniul pedagogiei, evaluările standardizate pot reprezenta un instrument important pentru identificarea dificultăților de învățare la scară largă și pentru fundamentarea politicilor educaționale. Prin analiza acestor date, pot fi observate diferențe între mediul urban și rural, între regiuni sau între diferite categorii de elevi, ceea ce permite elaborarea unor măsuri de sprijin și intervenție educațională.

La nivelul școlii, rezultatele evaluărilor oferă informații importante despre eficiența activității instructiv-educative. Specialiștii în științele educației arată că interpretarea corectă a rezultatelor poate contribui la dezvoltarea unei culturi instituționale bazate pe reflecție și ameliorare continuă.

Conducerea școlii și cadrele didactice pot identifica domeniile în care elevii întâmpină dificultăți și pot organiza activități remediale sau programe de sprijin. În acest fel, evaluarea devine nu doar un instrument de măsurare, ci și un mijloc de îmbunătățire a procesului educațional la nivel instituțional. Pentru cadrul didactic, evaluările reprezintă un mijloc important de cunoaștere a nivelului real de pregătire al elevilor. Potrivit cercetărilor pedagogice, evaluarea eficientă nu urmărește doar constatarea performanței, ci și orientarea învățării viitoare. Rezultatele permit identificarea nevoilor individuale și adaptarea demersului didactic. Învățătorul poate stabili activități diferențiate, poate utiliza metode interactive și poate interveni punctual acolo unde apar dificultăți. De asemenea, evaluarea oferă profesorului posibilitatea de a reflecta asupra propriilor practici și de a identifica modalități prin care procesul de predare poate deveni mai eficient. Din perspectiva părinților, aceste evaluări oferă o imagine clară și obiectivă asupra progresului copilului. Numeroase articole din domeniul relației școală–familie evidențiază faptul că implicarea părinților în interpretarea rezultatelor școlare are un impact pozitiv asupra motivației elevului. Atunci când familia înțelege nevoile copilului și colaborează cu școala, sprijinul oferit acasă poate completa activitatea desfășurată la clasă. Astfel, evaluarea contribuie la consolidarea parteneriatului dintre școală și familie.

În concluzie, evaluările naționale din ciclul primar au un rol esențial în procesul educațional, deoarece oferă informații valoroase pentru elevi, profesori, părinți și pentru întregul sistem de învățământ. Cercetările din domeniul educației confirmă că evaluarea folosită în scop formativ poate îmbunătăți semnificativ performanța școlară și poate susține dezvoltarea armonioasă a elevului. Prin urmare, rolul acestor evaluări nu este acela de a sancționa, ci de a orienta, sprijini și optimiza procesul de predare–învățare.

Bibliografie

1. Ministerul Educației. *Metodologia de organizare și desfășurare a evaluărilor naționale la finalul claselor din învățământul primar*. București, România: Autor.
  2. Potolea, D., & Manolescu, M. (Coord.). (2005). *Teoria și metodologia evaluării*. București, România: Editura Universitară.
  3. Stan, E. (2001). *Evaluarea școlară*. București, România: Aramis.
-
-
-
-

Rolul transcrierii și copierii în automatizarea actului grafic și formarea mesajului scris

Prof. înv. primar Papuc Bianca

Într-o eră dominată de ecrane tactile și tastaturi rapide, ne-am putea întreba care mai este relevanța exercițiilor grafice minuțioase din clasa I. Deși par simple sarcini repetitive, rândurile de bastonașe, copierile și transcrierile reprezintă, în fapt, o adevărată „gimnastică a minții”. În momentul în care micul școlar ghidează stiloul pe liniatura de Tip I, își antrenează creierul să facă conexiuni profunde, esențiale pentru procesele de analiză și sinteză de mai târziu și sunt veritabile mecanisme de construcție a autonomiei. Totul începe cu înțelegerea arhitecturii paginii: plasarea datei în colțul din dreapta sus și centrarea titlului devin primele exerciții de orientare, pregătind mintea copilului pentru o structurare logică a ideilor.

Scrierea de mână nu este doar un instrument de comunicare, ci un proces de modelare a atenției și a coordonării fine. Această etapă nu presupune doar memorarea unor forme noi, ci și adaptarea la disciplina spațiului. Liniatura de Tip I impune limite precise, transformând scrisul dintr-o activitate ludică într-una de precizie. În acest proces, copierea permite elevului să observe modelul și să-și coordoneze mișcările, în timp ce transcrierea acționează ca un proces de „traducere” mentală din codul literelor de tipar în cel al literelor de mână, consolidând permanent legătura dintre sunet și semn. Unul dintre obiectivele majore ale clasei I este automatizarea scrierii. Din punct de vedere pedagogic, automatizarea este stadiul în care mișcarea mâinii devine fluidă, iar creierul nu mai trebuie să depună un efort conștient pentru a-și aminti traiectoria stiloului.

Odată automatizat, scrisul devine un instrument silențios, lăsând mintea liberă să se ocupe de procesele superioare: formularea ideilor și exprimarea creativă. O scriere cursivă trebuie să fie întotdeauna susținută de o organizare impecabilă a paginii de caiet, care funcționează ca o oglindă a ordinii mentale a elevului. Plasarea corectă a datei, centrarea titlului și respectarea strictă a alineatului nu sunt simple detalii estetice, ci piloni ai disciplinei grafice. Integrarea acestor elemente în fiecare exercițiu de transcriere este fundamentală, deoarece ele transformă pagina de caiet dintr-un simplu spațiu de exersat litere într-un document structurat, pregătind elevul pentru viitoarea redactare de mesaje proprii, coerente și ușor de parcurs. Pentru a menține trează curiozitatea elevilor, transcrierea poate fi transformată dintr-o sarcină monotonă într-una activă prin diferite metode. Metoda selecției, prin care elevul nu mai transcrie un text întreg, ci primește misiuni specifice, cum ar fi transcrierea doar a anumitor cuvinte (cuvinte formate dintr-un anumit număr de silabe, cuvinte care încep cu o literă dat, etc.). Acest tip de exercițiu forțează elevul să proceseze sensul cuvintelor în timp ce le scrie.

În concluzie, succesul scrierii în clasa I nu depinde de volumul de pagini completate, ci de calitatea proceselor de copiere și transcriere dirijată. Prin exerciții de legătură continuă, respectarea strictă a liniaturii de Tip I și organizarea impecabilă a elementelor de structură, elevul își construiește un instrument de comunicare sigur. Odată ce actul grafic este automatizat, copilul este pregătit să treacă de la transcrierea textelor la crearea propriilor mesaje, transformând scrisul într-o oglindă a gândirii sale libere.

EDUCAȚIA PENTRU MEDIU– O LECȚIE ESENȚIALĂ PENTRU VIITOR

Prof. înv. primar Prodan Adriana

Într-o lume în care schimbările climatice, poluarea și degradarea mediului înconjurător devin tot mai vizibile, educația pentru mediu nu mai poate fi considerată un subiect opțional. Ea este o necesitate urgentă, iar școala joacă un rol central în formarea unei generații care să înțeleagă, să respecte și să protejeze natura. Așa cum învățăm matematică pentru a calcula, limba română pentru a comunica sau istorie pentru a ne cunoaște trecutul, tot așa este esențial să învățăm despre mediu pentru a ne proteja prezentul și viitorul.

Copiii petrec o mare parte din copilărie la școală, ceea ce face din acest spațiu locul ideal pentru transmiterea cunoștințelor și formarea deprinderilor legate de protecția mediului. Prin lecții adaptate vârstei, elevii pot învăța ce este poluarea, cum afectează aerul, apa, solul și biodiversitatea, dar și ce gesturi simple pot face diferența: reciclarea deșeurilor, economisirea apei, plantarea copacilor, evitarea risipei de alimente. Aceste informații, odată însușite încă din primii ani de școală, se transformă în obiceiuri de viață. Un copil care înțelege de ce nu trebuie aruncată o sticlă de plastic pe jos sau de ce este important să stingă lumina când iese dintr-o cameră va deveni un adult responsabil, conștient de efectele acțiunilor sale.

Poluarea nu este doar un termen din manuale, ci o realitate cu efecte directe asupra sănătății oamenilor și a echilibrului natural. Aerul poluat contribuie la apariția bolilor respiratorii și cardiovasculare, apa contaminată pune în pericol viața a milioane de oameni, iar solul degradat duce la scăderea producției agricole și la pierderea habitatelor naturale. Copiii trebuie să înțeleagă aceste legături, nu pentru a se speria, ci pentru a fi motivați să acționeze. Prin experimente simple, proiecte practice și ieșiri în natură, profesorii pot arăta concret cum se produce poluarea și ce măsuri pot fi luate pentru a o preveni. De exemplu, o vizită la o stație de epurare a apei sau participarea la o campanie de ecologizare îi ajută pe elevi să vadă cu ochii lor consecințele acțiunilor umane asupra mediului.

Studiile arată că obiceiurile și atitudinile se formează în mare parte în copilărie. Dacă cei mici învață de la o vârstă fragedă să respecte natura, aceste valori vor rămâne cu ei întreaga viață. Școala, prin curriculumul său, dar și prin activități extracurriculare, are puterea de a planta aceste „semințe” de responsabilitate ecologică.

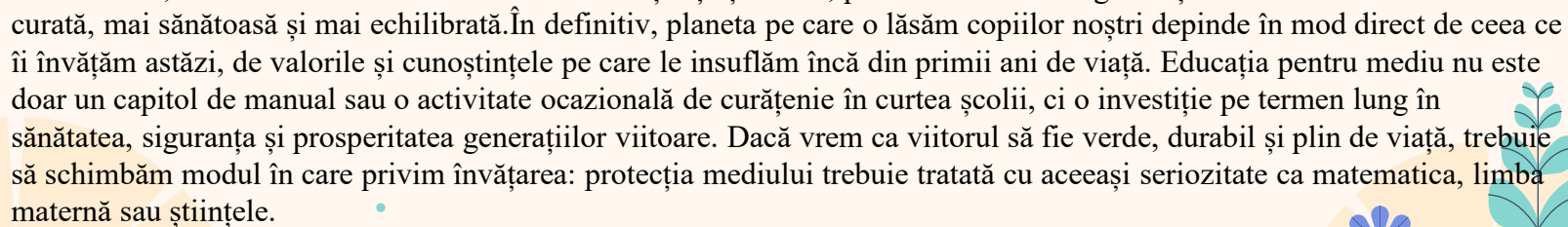

Conștientizarea nu înseamnă doar cunoașterea problemelor, ci și înțelegerea modului în care fiecare gest individual contează. Un elev care știe că o singură pungă de plastic poate polua mediul timp de sute de ani va fi mult mai atent la alternativele reutilizabile. În plus, copiii devin adesea „ambasadori ai mediului” în propriile familii, influențând și comportamentele părinților și ale prietenilor.

Educația pentru mediu nu trebuie să fie o materie separată pentru a fi eficientă. Ea poate fi integrată în lecțiile de științe, geografie, biologie sau chiar în cele de arte și literatură. Profesorii pot folosi exemple concrete, studii de caz și materiale vizuale pentru a explica fenomenele. De asemenea, activitățile practice au un impact major. Proiectele de reciclare, concursurile de idei pentru protejarea mediului, plantările de copaci, atelierile de reutilizare creativă a obiectelor sau excursiile tematice sunt metode prin care elevii pot învăța activ, implicându-se direct. Jocurile educative, poveștile cu teme ecologice și filmele documentare adaptate vârstei completează acest proces.

Introducerea și consolidarea educației pentru mediu la școală are efecte pozitive nu doar asupra copiilor, ci și asupra societății în ansamblu. Pe termen lung, o generație educată ecologic va lua decizii mai responsabile, fie că vorbim de consum, producție, transport sau energie. O societate în care cetățenii sunt conștienți de efectele poluării va susține politici publice prietenoase cu mediul, va investi în tehnologii curate și va reduce impactul negativ asupra naturii. Astfel, educația pentru mediu devine nu doar un beneficiu individual, ci un factor esențial pentru progresul colectiv.

Educația pentru mediu nu este un moft, ci o necesitate vitală. Ea trebuie începută devreme, încă din clasele primare, pentru ca respectul față de natură să devină parte integrantă din personalitatea fiecărui copil. Școala, împreună cu familia și comunitatea, are datoria de a transmite aceste cunoștințe și valori, pentru ca viitoarele generații să trăiască într-o lume mai curată, mai sănătoasă și mai echilibrată. În definitiv, planeta pe care o lăsam copiilor noștri depinde în mod direct de ceea ce îi învățăm astăzi, de valorile și cunoștințele pe care le insuflăm încă din primii ani de viață. Educația pentru mediu nu este doar un capitol de manual sau o activitate ocazională de curățenie în curtea școlii, ci o investiție pe termen lung în sănătatea, siguranța și prosperitatea generațiilor viitoare. Dacă vrem ca viitorul să fie verde, durabil și plin de viață, trebuie să schimbăm modul în care privim învățarea: protecția mediului trebuie tratată cu aceeași seriozitate ca matematica, limba maternă sau științele.

Nu este o materie „de umplură”, ci un domeniu care influențează direct toate celelalte aspecte ale existenței noastre – de la apă și hrană, până la locurile de muncă, sănătate și calitatea aerului pe care îl respirăm.

Fiecare lecție despre reciclare, economisirea resurselor sau protejarea biodiversității este, în realitate, o lecție despre respectul față de viață. Fiecare copil care înțelege că natura este un organism fragil, dar vital, devine un potențial adult care va lua decizii mai bune – în familie, la locul de muncă și în comunitate. A ignora importanța educației ecologice înseamnă a accepta, tacit, un viitor în care poluarea, dezastrele naturale și lipsa resurselor devin noua normalitate. A o include cu prioritate în formarea copiilor înseamnă a ne asuma responsabilitatea pentru o lume în care aceștia vor trăi sănătos, în echilibru cu natura.

În fond, planeta nu este o moștenire pe care o primim de la părinți, ci un împrumut pe care îl luăm de la copiii noștri. Iar felul în care o vom returna depinde de educația pe care o oferim astăzi. Mai mult decât atât, educația pentru mediu contribuie la dezvoltarea gândirii critice și a spiritului civic al elevilor. Într-o societate în continuă schimbare, copiii trebuie să învețe nu doar să recunoască problemele, ci și să caute soluții, să pună întrebări și să se implice activ. Discuțiile despre schimbările climatice, despre consumul responsabil sau despre protejarea resurselor naturale îi ajută să înțeleagă că fiecare alegere contează și că pot deveni agenți ai schimbării. Astfel, școala nu formează doar elevi bine informați, ci cetățeni implicați, capabili să contribuie la binele comun.

De asemenea, colaborarea dintre școală și comunitate joacă un rol esențial în consolidarea acestor valori. Parteneriatele cu organizații de mediu, autorități locale sau voluntari pot aduce în fața elevilor exemple reale de implicare și responsabilitate. Activitățile desfășurate în afara sălii de clasă – cum ar fi campaniile de plantare, reciclare sau protejare a spațiilor verzi – transformă învățarea într-o experiență concretă și memorabilă. În acest fel, copiii nu doar aud despre importanța mediului, ci o trăiesc direct. În același timp, rolul cadrului didactic este unul fundamental. Profesorul nu este doar un transmițător de informații, ci un model de comportament. Atitudinea sa față de natură, modul în care integrează exemple ecologice în lecții și implicarea în activități verzi influențează profund elevii. Un dascăl care promovează respectul pentru mediu, care încurajează inițiativa și responsabilitatea, contribuie decisiv la formarea unor obiceiuri sănătoase și durabile.

În concluzie, educația pentru mediu nu înseamnă doar acumularea de cunoștințe, ci formarea unei atitudini responsabile și conștiente față de lumea în care trăim. Prin implicare, consecvență și colaborare, școala poate deveni spațiul în care se construiește nu doar viitorul copiilor, ci și al planetei.

NIVELUL INTERACȚIONAL AL MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI

Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Existența umană ar fi greu de conceput în afara relațiilor sociale, variate, multiforme și care acționează în planuri diferite. Un caz aparte al relațiilor sociale îl ocupă relațiile interpersonale, definite de profesorul Mielu Zlate ca „legături psihologice, conștiente și directe între oameni”. Toate ramificațiile relaționale din clasa de elevi formează, în plan psihosocial o categorie aparte de relații interpersonale. Acestea sunt și în cazul grupului-clasă un mixt între social și psihologic, între componenta lor obiectivă și componenta lor subiectivă. În cazul clasei de elevi, relațiile interpersonale îmbracă și un nou caracter constitutiv, cel etic, moral, având în vedere obiectivul educativ implicit al acestora, de a forma, dezvolta și consolida o componentă a personalității copilului. Implicit, poate fi identificat și un alt caracter al relațiilor interpersonale, caracterul formativ, motivat de aportul major al acestor manifestări sociale în construcția personalității.

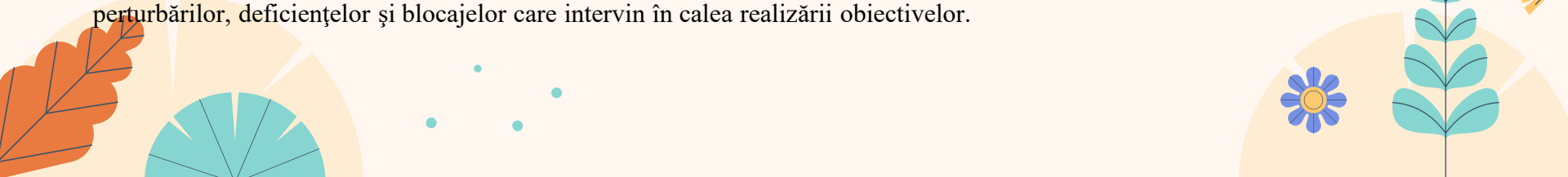

Copilul stabilește relații interpersonale, încă din fragedă copilărie, cu mama, cu familia sa, în timp ce pe măsura dezvoltării sale procesul de socializare (acceptată ca sporire a capacității de adaptare la mediul social și de stabilire a unor relații diversificate cu mediul social) se amplifică. Relațiile copilului cu grupurile sociale în care se va integra de-a lungul existenței sale (în cazul nostru, clasa de elevi) vor exercita o influență deosebită atât asupra evoluției sale, ca persoană în permanentă devenire, cât și asupra randamentului activității desfășurate (în cazul de față, învățarea). Originile competenței sociale se regăsesc în familie, când se pun bazele inteligenței sociale, însă consolidarea acesteia este validată în contextul socio-relațional al clasei de elevi.

Un aspect fundamental îl constituie interacțiunea pe verticală, profesor - elev, care influențează în mod hotărâtor atmosfera din clasă, cadrul didactic fiind acela care contribuie la augmentarea coeziunii sau care, dimpotrivă, prin atitudinile sale, duce la dezbinarea, fragmentarea grupului-clasă.

Interacțiunea educațională este un aspect, o formă din multitudinea și varietatea relațiilor interpersonale în clasa de elevi. În ceea ce privește o posibilă clasificare a relațiilor interpersonale în clasa de elevi, criteriul utilizat îl reprezintă nevoile și trebuințele psihologice resimțite de elevi atunci când se raportează unii la alții. Prin exploatarea acestui criteriu, rezultă următoarele tipuri de relații interpersonale în clasa de elevi: relații de intercunoaștere; relații de intercomunicare; relații socio-afective (afectiv-simpatetice); relații de influențare. Foarte multe cadre didactice au în momentul de față reprezentarea potrivit căreia controlul este o activitate lipsită de importanță, inutilă și inefficientă sau, mai mult chiar, o activitate foarte bine valorizată, exacerbată și utilizată în exces, conducând la sporirea de anxietate a celor controlați, a elevilor. Din punctul de vedere al managementului clasei de elevi, cunoașterea stadiului la care se află activitatea de realizare a obiectivelor propuse, precum și identificarea nivelului de performanță reprezintă caracteristicile esențiale ale procesului de control.

Prin intermediul controlului se urmărește modul de aplicare a prevederilor regulamentare. Totodată, un control competent, ritmic, echilibrat ca durată și realizare, operativ și judicios repartizat, poate să ajute la depistarea oportună a perturbărilor, deficiențelor și blocajelor care intervin în calea realizării obiectivelor.

Controlul, la nivelul managementului clasei de elevi, nu este numai un mecanism reglator de ansamblu, ci este și un suport pentru activități cum ar fi cele de îndrumare, de stimulare a inițiativelor, de generalizare a unor experiențe favorabile. Intervalele propuse pentru control depind de: tipul de activitate, gradul de instruire și experiență a elevilor, calitatea pregătirii manageriale a cadrului didactic.

Stimularea inițiativelor și generalizarea experienței pozitive formează seturi de activități care, la nivelul clasei de elevi, reprezintă o condiție a succesului de tip managerial.

Consilierea este o relație specială, dezvoltată între cadrul didactic și persoana (elevul) în nevoie, cu scopul declarat de a-l ajuta, dar care ar trebui susținută și de o bună comunicare cu părinții.

Problema relațiilor dintre cadrul didactic și părinți reprezintă, probabil, unul dintre cele mai importante aspecte. Cercetările arată că cei mai mulți profesori nu sunt prea optimiști atunci când sunt rugați să aprecieze acuratețea și eficiența comunicării cu părinții. În calitatea sa de manager al clasei de elevi, cadrul didactic trebuie să conducă cu maximum de eficiență și relațiile cu părinții, transformându-i în aliați și colaboratori.

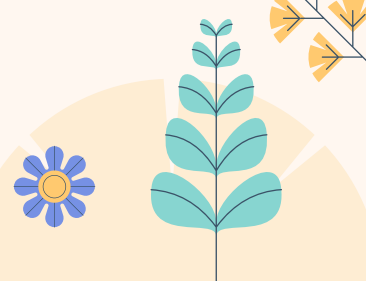

Toate cele prezentate trebuie să reprezinte, la nivelul pregătirii inițiale a cadrului didactic, elemente de formare și dezvoltare profesională pentru un bun management al clasei de elevi.

Bibliografie

Profesorul, factor de decizie”, Steliana Toma, Editura Tehnică, București, 1994.

Managementul clasei- Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională”, Romiță B. Iucu.

Științele educației, Ed. Polirom

Evaluarea la clasele mici: între progres, implicare și înțelegere

Prof. înv. primar Radu Ellery

În primii ani de școală – clasa pregătitoare și clasele I–II – evaluarea nu ar trebui privită ca un instrument de sancționare, ci ca o modalitate de sprijin și ghidare a învățării. În această etapă, copiii se află la începutul formării competențelor de bază, iar rolul cadrului didactic este de a încuraja dezvoltarea lor armonioasă, nu de a evidenția lipsurile prin penalizare.

Accentul pe progres, nu pe performanță rigidă

Fiecare copil evoluează în ritmul său. Unii înțeleg rapid, alții au nevoie de mai mult timp, exercițiu sau sprijin. De aceea, evaluarea la clasele mici trebuie să urmărească în primul rând progresul individual: cât de mult a avansat elevul față de propriul nivel inițial. Compararea între elevi sau raportarea la un standard rigid poate descuraja și poate crea anxietate, afectând motivația pentru învățare.

Implicarea

La această vârstă, dorința elevului de a participa, de a încerca și de a se implica activ în activități este la fel de importantă ca rezultatul final. Un elev care greșește, dar încearcă, pune întrebări și este curios, se află pe un traseu corect de învățare. Evaluarea ar trebui să recunoască și să încurajeze acest tip de comportament, deoarece el stă la baza dezvoltării autonomiei și a încrederii în sine.

Înțelegerea, nu reproducerea mecanică

Un alt aspect central este nivelul de înțelegere. La clasele mici, nu este suficient ca elevul să reproducă o sarcină sau să ofere un răspuns corect mecanic. Mai important este dacă înțelege ceea ce face: poate explica, poate aplica în alt context, poate face legături simple. Evaluarea trebuie să surprindă acest nivel de înțelegere, chiar dacă produsul final nu este perfect.

Nivelul de realizare – complet sau în formare

Activitățile pot fi realizate complet, parțial sau pot fi în curs de formare. Acest lucru nu trebuie privit ca un eșec, ci ca o etapă firească în procesul de învățare. Un elev care reușește parțial o sarcină a făcut deja un pas important. În loc să fie sancționat, el are nevoie de feedback clar și de oportunitatea de a continua.

Evaluarea ca sprijin, nu ca presiune

În esență, evaluarea la clasele mici trebuie să răspundă la întrebarea: „Cum îl ajut pe acest copil să meargă mai departe?” și nu „Cum sancționez ceea ce nu a făcut?”. Feedback-ul constructiv, încurajarea și oferirea de șanse de îmbunătățire sunt mult mai valoroase decât o etichetă negativă.

Rolul cadrului didactic

Profesorul devine un ghid al învățării, observând, ajustând și adaptând activitățile în funcție de nevoile elevilor. Printr-o evaluare echilibrată, bazată pe progres, implicare și înțelegere, cadrul didactic contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de școală și învățare.

În concluzie, la clasele mici, evaluarea nu este despre clasificare, ci despre formare. Atunci când copilul se simte în siguranță să încerce, să greșească și să învețe din greșeli, procesul educațional devine autentic și eficient. Progresul, implicarea și înțelegerea sunt reperele esențiale care ar trebui să ghideze orice demers evaluativ în această etapă.

Bibliografie:

Ministerul Educației (2015)- *Ghid de evaluare pentru învățământul primar*

Metode moderne de predare a lecturii și scrierii în clasa pregătitoare

Prof. înv. primar Radu Mirela

„Jocul este prima școală a limbajului; în joacă, literele devin prieteni.”

Clasa pregătitoare este etapa de tranziție esențială care pregătește copiii de 5–6 ani pentru parcursul școlar formal. În această perioadă se pun bazele literizării prin activități ludice, multisenzoriale și adaptate ritmului individual. Metodele moderne pun accent pe dezvoltarea competențelor fonologice, a motricității fine, pe implicare emoțională și pe crearea unei atitudini pozitive față de citit și scris.

Particularități psihopedagogice ale elevilor din clasa pregătitoare

- ⌚ Gândire concretă, învățare prin experiență și joc;
- ⌚ Capacitate de atenție scurtă (5–12 minute) cu nevoie de alternanță activitate/mișcare;
- ⌚ Dezvoltare rapidă a limbajului receptiv, vocabularului și abilităților sociale;
- ⌚ Motricitate fină în formare, **necesită exerciții tactile și manipulative**;
- ⌚ Sensibilitate la încurajare, modele pozitive și rutine clare.

Metode moderne pentru predarea lecturii

1. Dezvoltarea conștiinței fonologice prin jocuri Exerciții ritmice, rime, despărțirea cuvintelor în silabe și jocuri cu sunete (sunetul inițial, rimă, identificarea silabei) toate pregătesc recunoașterea relației sunet-literă.
2. Alfabetizarea multisenzorială Trasarea literelor în nisip, pe spatele colegului, cu bețișoare de denumit, asocierea literelor cu obiecte sau mirosuri. Abordarea VAK (vizual, auditiv, kinestezic) consolidează memorarea literelor.
3. Povești interactive și lectură dialogată Lectura animată, întrebările ghidate și implicarea copiilor în reluarea frazelor sau imitarea sunetelor cresc înțelegerea și vocabularul. Profesorul folosește intonație, pauze și gesturi pentru a susține înțelegerea.
4. Micro-lecturi pe imagini și etichete Folosirea imaginilor cu etichete scurte (denumiri, verbe simple) ajută la asocierea vizuală între cuvânt și sens, pregătind recunoașterea primelor cuvinte.
5. Citirea în grupuri mici și modelarea fluentă Profesorul sau un elev-mentor citește cu voce clară, urmând ca grupurile mici să practice replicile sau propozițiile scurte, reducând anxietatea de performanță.

Metode moderne pentru predarea scrierii

1. Activități de motricitate fină integrate **Mâzgălit, tăiat, modelat plastilină, șnuruit** — toate dezvoltă prinderea corectă a creionului și controlul mișcărilor.
2. Formarea literelor prin trasee tactile Conturarea literelor pe cartonașe abrazive, cu degetul în boluri cu sare sau nisip, trasarea pe tablete tactile — consolidare senzorială și memorare kinestezică.

1. Scrierea prin dictare imagistică Copiii descriu o imagine cu unul-două cuvinte; profesorul modelează scrisul, apoi elevii încearcă replicarea, treptat crescând autonomia.
2. Jurnalul imagistic al clasei Fiecare copil începe un caiet cu desene și câteva cuvinte scrise sau dictare notată de profesor; portofoliul urmărește progresul și este comunicat părinților.
3. Aplicații și resurse digitale adecvate vârstei Jocuri digitale simple pentru trasarea literelor, asocieri sunet-imagine și activități de potrivire, folosite scurt și sub supraveghere, pentru feedback imediat.

Jocul și rutina – fundamentale în clasa pregătitoare

Jocurile specifice pentru alfabetizare:

- 🕒 „Mima literelor” — copiii mimează obiecte care încep cu litera dată;
- 🕒 „Cursa silabelor” — alergare scurtă pentru a grupa silabe și a forma cuvinte;
- 🕒 „Cutia mister” — extrag obiecte și spun cuvântul, identificând sunetul inițial. Rutina zilnică (momentul poveștii, atelierul de limbaj, colțurile tematice) oferă predictibilitate și securitate, condiții necesare învățării.

Evaluarea și comunicarea progresului

- 🕒 Evaluare formativă: observații, fișe simple cu simboluri, portofolii ilustrate;
- 🕒 Evaluări scurte și frecvente, centrate pe abilități (recunoaștere sunet, trasare literă, scriere cuvânt);
- 🕒 Dialog regulat cu părinții, exemple concrete de activități acasă; feedback pozitiv focalizat pe efort și strategie.

Concluzii

Implementarea metodelor moderne în clasa pregătitoare sprijină dezvoltarea armonioasă a competențelor de literizare, crește motivația și reduce teama de eșec. Abordările multisenzoriale, jocul organizat și evaluarea formativă creează condițiile pentru o tranziție blândă și eficientă către citit și scris.

„Copilul învață să scrie nu atunci când îi tremură mâna , ci când îi tremură inima de bucurie.”

Bibliografie

- 🕒 Cucuș, C. (2009). Psihopedagogie pentru examenele de definitivat și grade didactice. Iași: Polirom.
- 🕒 Radu, I. (2015). Dezvoltarea competențelor de literație în ciclul primar. București: Editura Universitară.
- 🕒 Ministerul Educației Naționale. Curriculum pentru învățământul primar — recomandări practice pentru clasa pregătitoare.

Activități extracurriculare ca mijloc de dezvoltare socio-emoțională

Prof. în. primar Mădălina Cristea

Activitățile extracurriculare au un rol esențial în dezvoltarea copiilor, completând procesul educațional desfășurat în clasă. Ele oferă un cadru mai relaxat, mai creativ și mai apropiat de interesele elevilor, sprijinind nu doar formarea competențelor academice, ci și dezvoltarea socio-emoțională. Prin implicarea în activități sportive, artistice, culturale sau de voluntariat, elevii învață să coopereze, să își exprime emoțiile și să își dezvolte încrederea în sine.

Rolul activităților extracurriculare în dezvoltarea socio-emoțională:

- Stimularea încrederii în sine: participarea la concursuri, spectacole sau proiecte le oferă copiilor sentimentul de reușită și recunoaștere.
- Dezvoltarea abilităților de comunicare: activitățile de grup implică dialog, negociere și ascultare activă.
- Gestionarea emoțiilor: prin sport sau artă, elevii învață să își exprime emoțiile și să facă față stresului.
- Cultivarea empatiei și a solidarității: proiectele de voluntariat sau activitățile în echipă îi ajută pe copii să fie mai sensibili la nevoile celor din jur.

Beneficiile pe termen lung:

Elevii implicați în activități extracurriculare:

- prezintă niveluri mai reduse de anxietate și stres școlar;
- își dezvoltă relații sociale mai stabile și mai sănătoase;
- sunt mai motivați să învețe și mai rezilienți în fața provocărilor;
- manifestă mai multă toleranță și înțelegere față de diversitate.

Activitățile extracurriculare reprezintă un mijloc valoros de dezvoltare socio-emoțională. Ele le oferă elevilor nu doar oportunitatea de a-și descoperi pasiunile și talentele, ci și de a învăța lecții de viață esențiale: colaborarea, respectul, responsabilitatea și empatia. O școală care pune accent pe astfel de activități contribuie la formarea unor tineri echilibrați emoțional, creativi și bine integrați social.

Bibliografie:

Goleman, D. – *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche, București, 2018.

Păun, E. – *Școala și educația în societatea contemporană*, Editura Polirom, Iași, 2018.

Cristea, S. – *Psihopedagogie pentru învățământul primar și preșcolar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2019.

Roleplay and Theatre in The Class: Becoming someone else in a foreign language

Prof. engleză Mara Barbatei

Stepping into a classroom to find children wearing paper hats and pretending to be doctors, shopkeepers, or monsters might look like a chaotic break from serious academics, however, roleplay and theatre are some of the most sophisticated tools available in a language teacher's arsenal. When a child takes on a character, they are putting on a protective mask and the anxiety of making a mistake in a foreign language suddenly vanishes because it is not the student who is speaking incorrectly, but the "grumpy customer" or the "confused tourist." Becoming someone else gives them the freedom to experiment with English without the fear of personal failure.

The effectiveness of this method is heavily supported by cognitive science. Roleplay naturally forces children into active retrieval practice, where they must pull vocabulary and grammar structures out of their memory to keep the scene moving forward. Trying to actively remember the right phrase for a specific situation strengthens long-term learning far more than passively reading a dialogue from a textbook or repeating passive study. Furthermore, because theatre pairs spoken words with physical actions and emotional intent, it relies on the principles of dual-coding. When children learn with both words and actions, recall becomes significantly easier because their brains build multiple routes back to the meaning of the vocabulary.

In practice, you do not need a stage or a memorized script to make this work. The goal is quick speaking, lots of repetition, and a feeling of success, not a perfect theatrical production. In the classroom, a simple prompt like "ordering food at a terrible restaurant" provides a rich environment for practicing polite requests, food vocabulary, and complaints.

The teacher can provide a few reliable sentence starters, point out the correct grammatical form, and then let the students use it to play. The scenario itself provides the necessary repetition, allowing the educator to keep the grammar accurate without stopping the natural flow of the conversation. At home, parents can easily turn everyday routines into short, theatrical moments to show that English is something children do, not just something they study. Five minutes is more than enough for a good round of roleplay. You can flip roles and let your child be the "teacher" who has to instruct you on how to draw a picture, or pretend to be a robot who only understands simple, direct commands in English. If a grammatical form slips during the scene, you simply model it correctly once as your character and move on. The aim is many tries and confident communication, not one perfect sentence.

Over time, these small theatrical moments add up, leading to clearer speech, faster answers, and grammar that feels completely natural because it is tied to real, contextual communication. Tonight, pick one simple scenario: pretend you are a waiter and your child is the customer. Play for just five minutes while setting the dinner table, modeling full answers and letting your child ask you for their favorite items in character.

Works Cited

- Karpicke, J. D., & Roediger, H. L. (2008). The critical importance of retrieval for learning. *Science*.
- Roediger, H. L., III, & Butler, A. C. (2011). The critical role of retrieval practice in long-term retention. *Trends in Cognitive Sciences*.
- ScienceDirect Topics. *Dual-coding theory (overview)*. ScienceDirect.
-
-
-
-
-

CUPRINS NIVEL GIMNAZIAL ȘI LICEAL

1. Prof. Becze Maria Bianca

Ziua Tatălui la școală

2. Prof. Damian Alina

Developing students' speaking skills

3. Prof. Hamboussi Liliana

Learning Beyond the Classroom: Why Real-World Experiences Matter

4. Prof. Ioan Elena

Dialog pentru reușită: întâlniri individuale cu elevii și părinții clasei a VIII-a

5. Prof. Mircea Cristian Pavel

Funcțiile generale ale competițiilor sportive

6. Prof. Nistor Decebal

Artă și Știință - Întâlnirea dintre Intuiție și Cunoaștere

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

CUPRINS NIVEL GIMNAZIAL ȘI LICEAL

7. Prof. Pierșinaru Cristina

Rolul lecturii în dezvoltarea abilităților cognitive

8. Prof. Răducanu Anamaria

Sunetul care ne dă curaj

9. Prof. Sîrbu Laura

Criteriile de evaluare și necesitatea lor

10. Prof. Stamate Florina

Preparing for Exam Season: Prior Preparation and Planning

11. Prof. Ursu Rodica

Booktubing in învățarea limbii germane

12. Prof. Liță Lavinia

Cum întâmpină germanii primăvara

13 Consilier școlar Benghia Iuliana

Trăsături ale dezvoltării creierului adolescenților

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

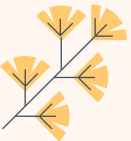
Ziua Tatălui la școală

Prof. Becze Maria Bianca

Ziua Tatălui reprezintă o ocazie specială de a celebra legătura puternică dintre părinți și copii, iar organizarea unor activități sportive în cadrul școlii poate transforma această zi într-o experiență de neuitat. Într-o lume în care timpul petrecut împreună este tot mai limitat, astfel de momente devin extrem de valoroase, oferind oportunitatea de a consolida relațiile familiale prin mișcare, distracție și colaborare. Sportul nu este doar un mod de a menține sănătatea fizică, ci și un mijloc excelent de a dezvolta spiritul de echipă, respectul reciproc și încrederea între participanți.

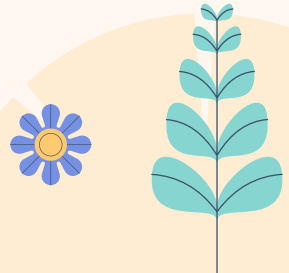
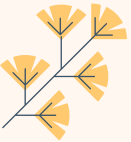

O idee potrivită pentru această zi este organizarea unei ștafete tată-copil, unde fiecare echipă trebuie să parcurgă un traseu simplu, alcătuit din alergare, sărituri sau transportul unor obiecte. Această activitate este dinamică și plină de energie, încurajând cooperarea și susținerea reciprocă. De asemenea, un mini-turneu de fotbal poate fi o alegere inspirată, deoarece acest sport este iubit de majoritatea participanților. Echipele mixte, formate din tați și copii, vor crea un cadru relaxat și prietenos, în care accentul cade pe distracție și fair-play, nu pe competiție strictă. Pentru a aduce și mai multă voie bună, pot fi organizate concursuri amuzante, precum cursa în saci sau mersul cu lingura și oul. Aceste jocuri sunt accesibile tuturor și stârnesc râsete, contribuind la crearea unei atmosfere calde și prietenoase.

În plus, un parcurs aplicativ cu obstacole poate deveni un punct de atracție al zilei. Participanții trebuie să colaboreze pentru a depăși diferite provocări, ceea ce dezvoltă comunicarea și spiritul de echipă. Jocurile de echipă creative, cum ar fi trasul de frânghie sau alte activități inventate de elevi, pot completa programul, oferind varietate și implicând un număr cât mai mare de participanți.

Pentru ca evenimentul să fie reușit, este esențială o bună organizare. Cadrele didactice, elevii și părinții trebuie să colaboreze pentru a stabili programul, a pregăti materialele necesare și a asigura desfășurarea în condiții de siguranță. Implicarea activă a tuturor contribuie la crearea unui mediu pozitiv și la succesul activităților. În final, Ziua Tatălui sărbătorită prin sport la școală devine mai mult decât un simplu eveniment devine o experiență plină de emoție, bucurie și conexiune, care va rămâne în amintirea tuturor participanților pentru mult timp.

Developing students' speaking skills

Prof. Damian Alina

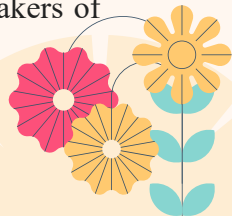
In the ESL classroom, oral fluency is a skill that needs consistent practice to see noticeable progress. In an ideal world, everyday exposure to the English language via regular communication with English speakers on a variety of topics is the best way to learn to speak English fluently. Unfortunately, relatively few English learners have an opportunity to practice speaking in a truly immersive setting. Give careful consideration to the topics that you select for your speaking activities. Research supports the inclusion of familiar and relevant topics which help to sustain student engagement and motivation in speaking activities. With this in mind, try to design speaking activities that create an interest in or need for communicating. Some topics that work well at all levels include hobbies and free time, daily routines, food, culture, or relationships. Most teachers would agree that when their students can relate to a topic, their classes are livelier, and students are more eager to participate. Another thing to keep in mind is to ensure that students have enough input or language to use when participating in speaking tasks. Before conducting a speaking activity, think about whether students have sufficient background knowledge and language to communicate on the topic. For learners who have difficulty speaking on the spot, scaffold the speaking activity and start with a warm-up.

For many students, pronunciation is not a significant barrier to attaining fluency. However, it should not be neglected as incorrect pronunciation can lead to misunderstandings or breakdowns in communication.

Some activities that can help with pronunciation are, of course, the traditional repetition drills, or ones that ask students to listen and shadow the pronunciation of speakers in English songs or English videos. It is also helpful to practice reading aloud with narrative texts, or even by creating dialogues and having students present them.

Feedback is important during speaking activities, but it's important to note that too much feedback can raise affective filters. The affective filter can be thought of as a mental or emotional block that impedes a learner's progress. As teachers, we should ensure that affective filters remain low.

Developing oral fluency takes time and effort on the part of the student, and effective planning, guidance, and patience on the part of the teacher. With that being said, we can see that many factors need to be considered before conducting speaking activities. Teachers need to determine the speaking skills that students need to work on and whether the students have sufficient or relevant input. It is also important to include useful lists of fixed conversational phrases or chunks and to teach strategies that can help students sustain conversations. Finally, the way that feedback is implemented during speaking activities is of utmost importance, as this can make or break the success of a speaking activity as well as your students' ability to progress or develop fluency. By taking these factors into account, teachers can help their students to develop into more confident and competent speakers of English.

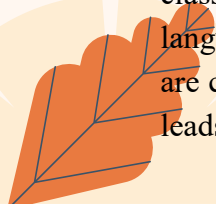

Learning Beyond the Classroom: Why Real-World Experiences Matter

Prof. Hamboussi Liliana

Education is often associated with classrooms, textbooks, and structured lessons. However, learning does not stop when students leave school grounds. In fact, some of the most meaningful and lasting educational experiences occur outside the traditional classroom setting. According to the Council for Learning Outside the Classroom, the most impactful learning happens when students acquire knowledge and skills through real-life, hands-on activities. This perspective highlights the importance of extending education beyond lesson plans and into everyday experiences. One of the most effective ways to promote learning outside the classroom is through educational camps, particularly those focused on second language acquisition. In today's globalized world, being able to communicate in more than one language is a valuable skill, both academically and professionally. Language immersion camps provide a unique opportunity for students to develop these skills in a natural and engaging environment.

A key advantage of such camps is the presence of bilingual counsellors or native speakers of the target language. Learning directly from someone who speaks the language fluently allows students to experience authentic communication. This immersion helps them improve both their understanding and their ability to express themselves, often more quickly than in a traditional classroom setting. Exposure to native speakers can also spark a broader interest in learning languages. Another important benefit is the opportunity for daily practice. Unlike classroom environments where language use may be limited to specific lessons, immersion camps integrate the target language into all activities throughout the day. Whether participating in sports, meals, or social interactions, students are constantly encouraged to communicate in the new language. This repeated exposure helps reinforce learning and leads to more natural, spontaneous use.

In addition, camps offer fun and interactive activities designed to keep students motivated. Games, music, drama, and creative projects are all conducted in the target language, making learning enjoyable rather than stressful. When students associate language learning with positive experiences, they are more likely to stay engaged and retain what they learn.

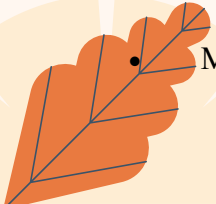
Social interaction also plays a crucial role. At language camps, students meet peers who share similar goals and challenges. This creates a supportive environment where they can practice without fear of making mistakes. Encouraging one another, they build confidence while forming friendships that enhance their overall experience.

Furthermore, many camps include structured language classes that focus on grammar, vocabulary, and reading comprehension. These sessions complement the informal learning that takes place throughout the day, allowing students to reinforce existing knowledge and even get ahead for the upcoming school year.

In conclusion, learning outside the classroom is not just beneficial, it is essential for a well-rounded education. Camps that combine real-life experiences with language immersion offer students the chance to grow academically, socially, and personally. By embracing these opportunities, students can develop valuable skills that will serve them well in school and beyond.

Bibliography

- Council for Learning Outside the Classroom. *Learning Outside the Classroom: Key Principles and Benefits*.
- McGill University Faculty of Education. *English as a Second Language Program Development*.

Dialog pentru reușită: întâlniri individuale cu elevii și părinții clasei a VIII-a

Prof. Ioan Elena

În etapa finală a gimnaziului, fiecare pas în procesul educațional capătă o importanță deosebită. Clasa a VIII-a reprezintă nu doar un moment de bilanț, ci și unul de orientare și consolidare, în perspectiva susținerii Evaluării Naționale. În acest context, evaluările periodice la disciplina Limba și literatura română nu au avut doar rolul de a măsura nivelul de pregătire al elevilor, ci și de a oferi repere clare pentru dezvoltarea lor ulterioară.

Pornind de la rezultatele acestor evaluări, am organizat o serie de întâlniri individuale cu părinții elevilor, completate de sesiuni de feedback personalizat pentru fiecare elev. Scopul principal al acestui demers a fost acela de a construi o imagine cât mai clară și realistă asupra progresului școlar, dar și de a identifica, împreună, soluții concrete pentru îmbunătățirea performanțelor.

Întâlnirile cu părinții au constituit un cadru deschis de comunicare, bazat pe transparență și colaborare. În cadrul acestor discuții, au fost prezentate rezultatele obținute de elevi, criteriile de evaluare și principalele competențe vizate. Am acordat o atenție deosebită explicării tipurilor de exerciții și a cerințelor specifice examenului, astfel încât părinții să înțeleagă mai bine exigențele disciplinei și să poată oferi sprijin adecvat acasă.

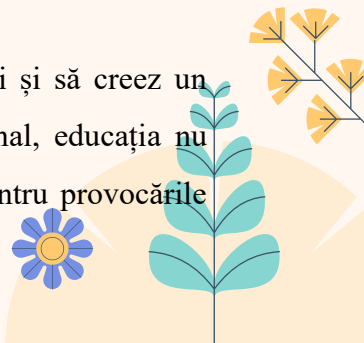
Mai mult decât atât, aceste întâlniri au oferit oportunitatea de a evidenția nu doar dificultățile întâmpinate de elevi, ci și progresele realizate.

Fiecare elev are propriul ritm de învățare, propriile puncte forte și propriile provocări, iar recunoașterea acestor aspecte contribuie la construirea unui parcurs educațional echilibrat. În acest sens, dialogul cu părinții a fost esențial pentru stabilirea unor obiective realiste și pentru crearea unui climat de susținere și încurajare.

În paralel, elevii au beneficiat de feedback individualizat, într-un cadru care a favorizat deschiderea și reflecția personală. Aceste discuții au avut rolul de a-i ajuta să conștientizeze nivelul la care se află, să înțeleagă greșelile făcute și să descopere modalități eficiente de a progresa. Am urmărit nu doar corectarea lacunelor, ci și dezvoltarea încrederii în sine și a motivației pentru învățare. Un aspect important al acestor întâlniri a fost încurajarea unei atitudini responsabile față de propria formare. Elevii au fost îndrumați să își asume rolul activ în procesul de învățare, să își organizeze mai eficient timpul și să acorde o atenție sporită exercițiului constant. În același timp, am subliniat importanța perseverenței și a unei abordări echilibrate, în care efortul susținut este dublat de încredere și răbdare. Consider că astfel de demersuri contribuie semnificativ la consolidarea relației dintre școală și familie. Atunci când profesorii și părinții colaborează, iar elevii sunt implicați activ în propriul parcurs, rezultatele nu întârzie să apară. Comunicarea eficientă, sprijinul constant și stabilirea unor obiective clare reprezintă elemente esențiale în atingerea succesului școlar.

Prin organizarea acestor întâlniri individuale, mi-am propus nu doar să ofer feedback punctual, ci și să creez un spațiu de dialog autentic, în care fiecare elev să se simtă înțeles, sprijinit și motivat să evolueze. În final, educația nu înseamnă doar acumulare de cunoștințe, ci și formarea unor tineri încrezători, responsabili și pregătiți pentru provocările viitoare.

Funcțiile generale ale competițiilor sportive

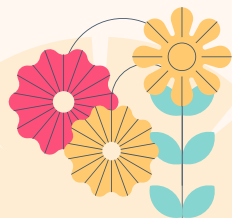
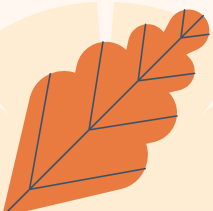
Prof. Mircea Cristian Pavel

Funcția culturală (aspecte competiționale, care servesc pentru relaxare activă, pasivă, refacere și distracție). Fenomenul cultural paralel cu manifestările sportive de amploare nu este de neglijat. Funcția culturală este valabilă pentru oamenii care consideră conținutul de idei al unui sport ca fiind atractiv și util pentru cultură.

Funcția comercială include măsurile care servesc comercializării competițiilor.

Sportul, mai ales cel de performanță și înaltă performanță, reprezintă o importantă zonă de investiții și de aceea asupra lui se îndreaptă atenția managerilor, specialiștilor din domeniul financiar, dar și din turism și comerț.

Funcția de comunicare socială în care se pot valorifica forme de conviețuire socială și de integrare socială la nivel național. La nivel internațional, competițiile pot duce la o mai bună înțelegere și toleranță a mentalităților diferitelor popoare.

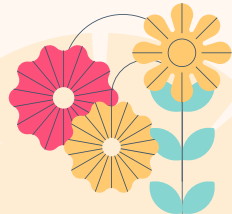

Funcțiile sociale ale competițiilor

Funcția de instruire sportivă, care include învățarea și perfecționarea sportivă în procesul pedagogic unitar al antrenamentului și competiției sportive.

Funcția educativă cuprinde posibilitățile educative deosebite asupra sportivului (caracter și comportament performanțial) și prin acesta asupra populației. Este cea mai complexă funcție dezvoltând laturile personalității umane: morală, intelectuală, tehnicoprofesională.

Funcția de selecție care trebuie să se supună regulilor de pedagogie sportivă, reprezintă legătura cu teoria talentului și cu aptitudinile. Selecția se orientează îndeosebi spre marea performanță și servește sprijinirii acestuia.

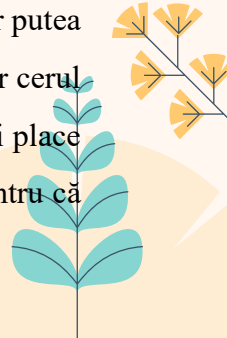

Artă și Știință - Întâlnirea dintre Intuiție și Cunoaștere

Prof. Nistor Decebal

De la ultima ediție, din martie, plănuiam să dezvolt în direcția noțiunii de greșeală, în raport cu procesul creativ și progresul creativ, dar în contextual în care am fost invitat alături de copii la televizor, voi face o mica paranteză și voi vorbi despre proiectul pe care l-am plănuit a-l prezenta acolo; și anume: Împletitura dintre Artă și Știință.

Arta și știința sînt adesea percepute/tratate ca domenii diferite, însă, în esență, ele pornesc din aceeași dorință: înțelegerea lumii, sau dacă vrem să filosofăm un pic, pot spune că ambele domenii își au rădăcina în ceea ce numim “Întrebările Etern Umane: Cine sîntem? De unde venim? Încotro ne ducem?”. Tocmai această rădăcină comună le face mai mult asemănătoare decît diferite. În lipsa a mai mult spațiu și timp, voi simplifica: Un exemplu sugestiv este Seria picturilor cu tematică stelară, de Vincent van Gogh; Să numim lucrarea -probabil cea mai cunoscută- “Noapte Înstelată”. Din punct de vedere artistic, lucrarea impresionează prin dinamism și expresivitate. Privită însă și printr-o lentilă științifică, ea surprinde forme asemănătoare mișcărilor turbulente din natură. Astfel, intuiția artistică ajunge să reflecte fenomene pe care știința le-ar putea explica, poate chiar în mod riguros. Totuși, o astfel de imagine, în realitate, ar prezice doar un scenariu apocaliptic, dar cerul nopților din sudul Franței, așa a fost văzut, simțit de Artist, trecînd, desigur, realitatea, prin filtrul spiritului uman. Îmi place acest subiect și poate că îl voi dezvolta și în altă ediție, și nu pentru că știu prea multe despre, chiar dimpotrivă, ci pentru că în procesul conturării acestui articol, mă năpădesc idei care ar putea conduce către ceva substanțial.

Rolul lecturii în dezvoltarea abilităților cognitive

Prof. Pierșinaru Cristina

Lectura nu reprezintă doar o activitate de relaxare, ci un proces complex care contribuie esențial la dezvoltarea intelectuală a individului.

Prin contactul constant cu texte variate, cititorul își formează capacitatea de a înțelege, de a analiza și de a interpreta informații, ceea ce conduce la o gândire mai clară, mai organizată și mai flexibilă.

În primul rând, lectura îmbunătățește capacitatea de concentrare și atenția. În timpul lecturii, cititorul trebuie să urmărească firul narativ, să rețină informații importante și să realizeze conexiuni între idei.

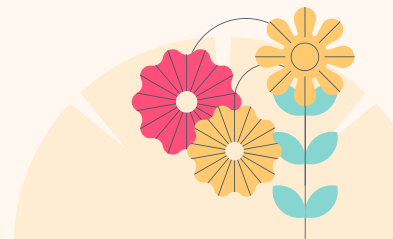
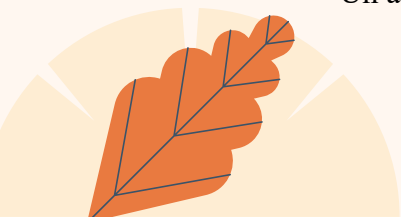
De exemplu, în Amintiri din copilărie, cititorul urmărește episoadele copilăriei și reține detalii semnificative, ceea ce contribuie la dezvoltarea memoriei de lucru și a disciplinei mentale. Aceste abilități sunt esențiale atât în procesul de învățare, cât și în viața de zi cu zi.

În al doilea rând, lectura stimulează imaginația și gândirea critică. Cititorul nu primește imagini gata construite, ci le creează în minte pe baza descrierilor din text.

În Micul Prinț, simbolurile și personajele îl determină să interpreteze mesaje profunde despre prietenie, responsabilitate și sensul vieții.

Totodată, lectura îl învață să pună întrebări, să anticipeze desfășurarea acțiunii și să analizeze comportamentele personajelor, transformând procesul într-un exercițiu activ de reflecție.

Un alt beneficiu important este dezvoltarea vocabularului și a capacității de exprimare.

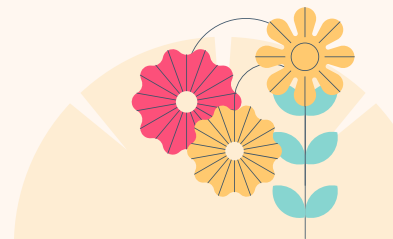
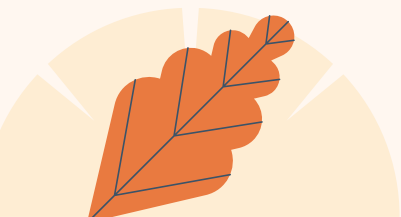
Prin expunerea la structuri variate și la cuvinte noi, cititorul își îmbogățește limbajul și învață să se exprime mai clar și mai nuanțat. Acest lucru contribuie atât la îmbunătățirea comunicării orale și scrise, cât și la formularea coerentă a ideilor complexe.

În plus, lectura consolidează gândirea logică și capacitatea de analiză. Textele literare și nonliterare solicită identificarea ideilor principale, stabilirea relațiilor cauză–efect și interpretarea mesajului global.

Astfel, cititorul învață să organizeze informația și să gândească structurat, competențe esențiale în orice domeniu de activitate.

În concluzie, lectura reprezintă un instrument fundamental în dezvoltarea abilităților cognitive.

Prin stimularea atenției, a imaginației, a gândirii critice și a exprimării, aceasta contribuie la formarea unei minți active, capabile să analizeze și să înțeleagă lumea într-un mod profund și coerent.

Sunetul care ne dă curaj

Prof. Răducanu Anamaria

În fiecare clasă există copii care se afirmă cu ușurință și copii care preferă să rămână în plan secund. Unii vorbesc spontan, alții își pregătesc răspunsul în minte și au nevoie de mai mult timp pentru a îl rosti. În mod surprinzător, muzica reușește să creeze un spațiu în care aceste diferențe nu mai sunt bariere, ci puncte de pornire.

Cântatul este, prin natura lui, un act de vulnerabilitate. Îți folosești vocea, respirația, corpul și emoția. Pentru o fire timidă, acest lucru poate părea la început intimidant. Mulți cântă foarte încet, evită să fie auziți sau urmăresc mai mult reacția colegilor decât partitura cântecului/indicațiile dirijorului. Tocmai aici începe însă procesul formării încrederii.

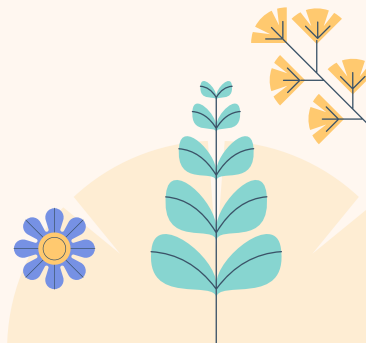
Muzica oferă un avantaj rar în educație: progresul vizibil prin repetiție. Copiii observă singuri că astăzi cântă mai sigur decât săptămâna trecută, că reușesc să susțină o frază muzicală mai lungă, că intrarea nu mai este ezitantă. Această acumulare de mici reușite creează o bază solidă pentru încrederea personală. Nu este o încredere teoretică, ci una trăită.

Un moment esențial apare când experiența trece la următorul nivel, se ivește și oportunitatea de a se afla în apropierea unui spectacol/eveniment școlar. Emoția scenei este reală: repetiții, public, liniștea dinainte de primul sunet. Dar tocmai această emoție devine transformatoare. Când copilul duce până la capăt interpretarea, când simte susținerea grupului și aude aplauzele, apare o schimbare profundă: nu doar că a cântat, ci a reușit să își depășească barierele. Elevii care sunt expuși acestei lumi muzicale devin mai dispuși să răspundă în timpul orelor, să prezinte proiecte, să își exprime ideile. Nu pentru că muzica îi face extrovertiți, ci pentru că le oferă experiențe repetate de reușită în situații emoționale.

Astfel, muzica nu formează doar interpreți, ci copii care învață să aibă încredere în propria voce — la propriu și la figurat.

Criteriile de evaluare și necesitatea lor

Prof. Sîrbu Laura

Evaluarea este parte importantă a procesului de învățare, a progresului elevilor. Ea trebuie să fie continuă, focalizată pe evoluție, fără un impact negativ major. Utilizarea criteriilor în evaluare trebuie să devină un element de obligativitate. Fără ele nu ar putea profesorii să facă o apreciere a muncii elevului. Ele stau la baza unei aprecieri, permițându-i evaluatorului să se pronunțe asupra muncii elevului.

Având în vedere importanța lor, criteriile de evaluare trebuie cunoscute atât de profesori cât și de elevi. Pentru profesor, acestea îl ajută să distingă calitatea muncii elevilor, să clasifice. Pentru elev, criteriul de evaluare ar reprezenta o normă. Nu ar trebui să-i oțimem pe părinți. Pentru aceștia din urmă, explicațiile oferite de profesor constituie un ajutor ce-i determină pe părinți să intervină în a-i responsabiliza pe copii, în a conștientiza nivelul la care se află propriul copil. Criteriile de evaluare pot fi fixate de profesori, de către profesori și elevi sau pot fi impuse la nivel național atunci când vorbim despre evaluări naționale. Pentru un grad de reușită crescut, profesorul poate stabili împreună cu elevul criteriile de evaluare, în special atunci când este vorba despre un proiect.

Din punct de vedere al programei școlare, cadrul didactic are obligația de a se asigura că elevii și-au format competențele de referință. Acest lucru nu se realizează neapărat prin instrumente de evaluare tradiționale, ci prin punerea elevilor în fața unor sarcini complexe, de viață, observându-i dacă se descurcă. Cum se face acest lucru? Prin integrarea evaluării în activitățile școlare și observarea elevilor în timp ce lucrează. În demersul de învățare, elevul trebuie să cunoască criteriile de realizare. Acestea trebuie explicate cât mai clar de către profesor.

Pentru a fi pertinente, criteriile de realizare și de reușită trebuie să ofere elevului răspunsuri la câteva întrebări de tipul:

Ce trebuie să fac? Ce pași am de făcut? Cum voi ști dacă activitatea a fost bine făcută? Cum mă pot evalua?

Criteriile de realizare a sarcinii de lucru se referă la acțiunile pe care le face elevul când rezolvă sarcina de lucru. Criteriile de reușită sunt fapte care îl ajută pe elev să se evalueze. Evaluarea proprie a elevului se poate raporta la mai multe axe. Una dintre ele este norma statistică a clasei. Este vorba despre locul în ierarhia clasei pe care îl ocupă un elev. Cea de-a doua axă este raportarea elevului la sine însuși, la propriul progres. Astfel, se vor avea în vedere următoarele: progresul sau regresul elevului, raportul efort-performanță, creșterea sau descreșterea motivației elevului, realizarea sarcinilor suplimentare oferite de cadrul didactic. Cea de-a treia axă este evaluarea prin raportare la programa școlară. Cunoașterea acestor criterii de către elevi conduce la eficientizarea învățării. Se reduce ambiguitatea prin clarificarea așteptărilor. Elevii au nevoie să știe exact ce se așteaptă de la ei și cum va fi măsurat succesul. Atunci când criteriile sunt clare (de exemplu: „se punctează argumentarea, nu doar enumerarea”), elevul își poate canaliza energia către aspectele care contează cu adevărat, evitând efortul inutil în direcții greșite. Elevul poate să își monitorizeze singur progresul în timp ce lucrează. Evaluarea este adesea percepută ca un moment stresant. Prezentarea criteriilor elimină factorul „surpriză” și senzația de subiectivitate. Elevul înțelege că nota nu este o pedeapsă sau o recompensă arbitrară, ci rezultatul atingerii unor standarde cunoscute, ceea ce crește sentimentul de control și echitate. Dacă un elev primește o notă mică fără să cunoască criteriile, el va percepe doar eșecul. Dacă însă știe că a pierdut puncte la „coerența textului” sau „acuratețea calculelor”, feedback-ul devine un instrument de progres. Elevul știe exact ce capitol sau abilitate trebuie să îmbunătățească. Discutarea criteriilor cu elevii (sau chiar implicarea lor în stabilirea acestora) îi ajută să înțeleagă ce înseamnă un „lucru bine făcut”. Această abilitate de a evalua calitatea este transferabilă în orice domeniu al vieții adulte. Impactul criteriilor de evaluare asupra performanței elevilor este unul profund, transformând evaluarea dintr-o simplă „notare” într-un motor de învățare. Atunci când elevii înțeleg regulile jocului, rezultatele lor se îmbunătățesc vizibil la mai multe niveluri. Calitatea rezultatelor crește, performanța academică se optimizează.

Când criteriile sunt explicite, elevii nu mai „ghicesc” ce vrea profesorul. Ei își concentrează efortul pe indicatorii care aduc punctaj (de exemplu: argumentare, rigoare științifică, originalitate). Lucrările devin mai structurate, mai profunde și mai bine ancorate în cerințele temei. Criteriile îi învață pe elevi să își monitorizeze propriul proces de gândire. Ei încep să se întrebe: „Am bifat punctul X?”, „Este argumentul meu destul de clar conform criteriului Y?”. Elevul trece de la statutul de receptor pasiv la cel de participant activ, capabil să își corecteze singur greșelile înainte de evaluarea finală. Incertitudinea generează stres. Când un elev știe exact ce are de făcut pentru nota 10, nivelul de anxietate scade, lăsând loc concentrării. Se reduce anxietatea și crește motivația. O stare emoțională stabilă permite o performanță mai bună, în special în cazul elevilor care se blochează la teste din cauza presiunii.

Criteriile conduc la echitate și obiectivitate, eliminând percepția de „favoritism” sau subiectivitate. Elevul înțelege că performanța sa este evaluată pe baza unor dovezi concrete, nu pe baza impresiei generale a profesorului. Prin descriptorii de performanță (ce înseamnă „Suficient” vs. „Excelent”), elevul vede exact treptele pe care trebuie să le urce. Nota nu mai este un capăt de drum, ci un indicator al etapei de dezvoltare în care se află, stimulând dorința de autodepășire. Elevii învață să prioritizeze. Dacă criteriile pun accent pe aplicarea formulelor și nu pe memorarea definițiilor, elevul își va consuma timpul exersând probleme, ceea ce duce la o stăpânire mai bună a materiei. În concluzie, impactul este unul de optimizare: efortul elevului este aliniat cu obiectivele profesorului, rezultând o învățare mai rapidă și mai durabilă.

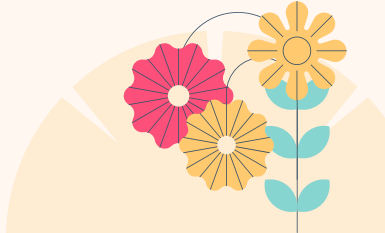

Așadar, utilizarea criteriilor în evaluare este o obligativitate în școala de azi.

Bibliografie:

Marin Manolescu- ”Referențialul în evaluarea școlară”, Ed. Universitară,
București, 2005

Preparing for Exam Season: Prior Preparation and Planning

Starting early feels pointless — until the night before, when it really isn't.

Prof. Stamate Florina

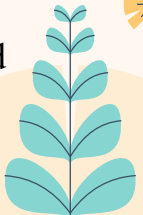
April arrives and suddenly the exam season, which felt comfortable in September, is right there on the calendar, circled in red. For some of us, that realisation sparks a plan. For most of us, it sparks a new episode of whatever we've been watching. But here's the uncomfortable truth: the students who do well in exams aren't necessarily the smartest. They're usually just the ones who started sooner.

Revision is one of those things that sounds simple and turns out to be surprisingly easy to get wrong. The classic mistake is spending hours "studying", highlighter in hand, textbook open, while barely taking anything in. Re-reading your notes feels productive. Mostly, it isn't. Your brain needs to be challenged, not just exposed.

"The students who do well in exams aren't the smartest. They're usually just the ones who started sooner."

The good news is that preparation doesn't have to mean misery. A little structure goes a long way, and starting now, even with just twenty minutes a day, puts you miles ahead of where you'd be in

May with everything still to do.

So where do you actually begin? A timetable sounds boring, but it does one very useful thing: it stops you from lying to yourself about how much time you have. Write down your exam dates. Work backwards. Suddenly the weeks between now and then look a lot shorter than they felt five minutes ago and that's exactly the kind of wake-up call that's worth having in April rather than May.

Five things that actually work

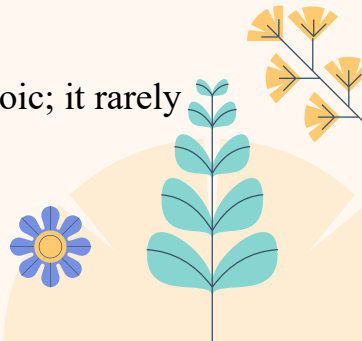
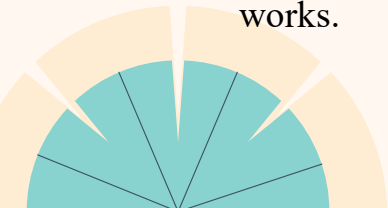
📌 Make a timetable. Map your exams, then divide subjects across the weeks ahead. Even a rough plan beats no plan.

📌 Test yourself, don't just re-read. Flashcards, past papers, and practice questions force your brain to retrieve information — which is exactly what an exam does.

📌 Use short sessions. Forty-five minutes of focused revision beats three hours of drifting. Take real breaks in between.

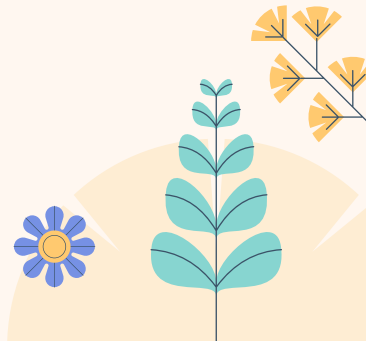
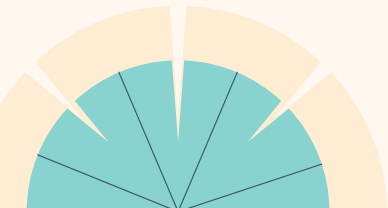
📌 Tackle the subject you've been avoiding first. We all have one. Leaving it until last just means carrying the dread longer.

📌 Sleep. Seriously. A tired brain retains almost nothing. Late-night cramming feels heroic; it rarely works.

None of this is magic. It's just planning. And planning only works if you actually start. The best time to begin was last month. The second-best time is today. Your future self, sitting in that exam hall in June, will have a very clear opinion on which version of you they'd have preferred.

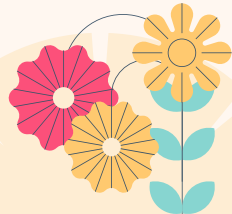
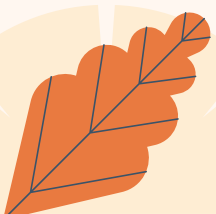
Booktubing în învățarea limbii germane

Prof. Ursu Rodica

Se poate folosi booktubing-ul ca instrument eficient și plăcut în procesul de învățare a limbii germane. În loc de abordarea tradițională, se realizează videoclipuri în care se citesc fragmente în original, se explică vocabularul și structurile gramaticale și se compară traducerile. De exemplu, alegând o carte ușoară pentru începători, se citește un paragraf și se traduc propoziții cheie: „Ich lese gern” - „Îmi place să citesc”.

Formatul rămâne variat: recenzii, wrap-up-uri și book hauls, dar adaptate pentru învățare. Se pot face clipuri „Top 5 cuvinte noi” după lectură, cu exemple în context: „das Abenteuer” - „aventură”: „Das Buch erzählt ein spannendes Abenteuer.” Se poate realiza un videoclip „Cum s-au învățat 20 de verbe dintr-o carte”, în care se explică conjugările și se oferă propoziții practice.

Readathon-urile și sesiunile live sprijină practica orală: se citesc fragmente și se încurajează repetarea sau traducerea de către urmăritori. Exemple de activități includ: rezumat în 5 propoziții în germană sau descrierea unui personaj în 3 adjective.

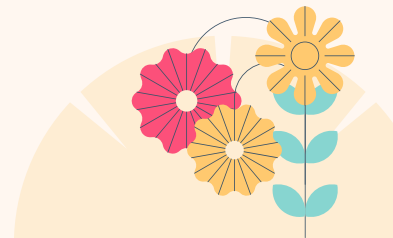
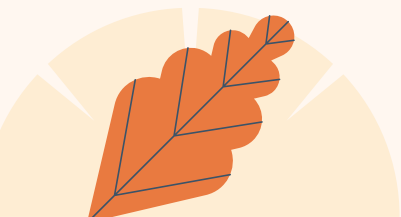

Comentariile permit corecturi și sugestii: în loc de „Ich bin sehr müde”, se poate propune „Ich bin total kaputt” ca exprimare colocvială.

Se recomandă folosirea subtitrărilor în germană și română pentru consolidare. De asemenea, se pot integra exerciții scurte la finalul videoclipului, de tipul: „Găsește în text trei adjective” sau „Scrie o propoziție folosind cuvântul ‘Freundschaft’.”

Un avantaj este vizibilitatea acordată autorilor mai puțin cunoscuți, iar comunitatea poate susține schimbul de resurse sau recomandări de lectură.

Nu este necesar echipament scump: un telefon cu lumină bună și microfon simplu sunt suficiente. În practică, autenticitatea și consecvența sunt cele care generează progres real: se urmărește evoluția limbajului, se oferă exemple concrete și se creează o comunitate activă de practică a limbii germane prin intermediul booktubing-ului. Formatul accesibil și social încurajează obiceiul de studiu regulat și menține motivația prin recomandări și interacțiune.

Cum întâmpină germanii primăvara

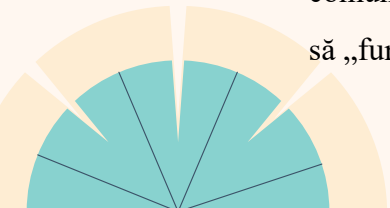

Prof. Liță Lavinia

Primăvara în Germania este un anotimp plin de viață, culoare și tradiții care reflectă atât renașterea naturii, cât și spiritul comunității. După lunile reci de iarnă, germanii întâmpină primăvara prin obiceiuri vechi, festivaluri și sărbători care aduc oamenii împreună.

Unul dintre cele mai cunoscute simboluri ale primăverii este **Ostern (Paștele)**. În Germania, această sărbătoare are atât o semnificație religioasă, cât și una culturală. Casele sunt decorate cu crenguțe înflorite, pe care se agață ouă colorate (Ostereier). Copiii participă la vânătoarea de ouă ascunse de „iepurășul de Paște” (Osterhase), o tradiție foarte iubită. În multe regiuni, se organizează și focuri de Paște (Osterfeuer), care simbolizează alungarea iernii și venirea luminii.

Un alt obicei specific este **Maibaum (pomul de mai)**, ridicat pe 1 mai în piețele satelor sau orașelor. Acest copac decorat cu panglici colorate și simboluri locale reprezintă fertilitatea, prosperitatea și comunitatea. În jurul lui au loc dansuri, muzică și petreceri tradiționale. În unele zone, tinerii obișnuiesc să „fure” pomul din satul vecin, într-un joc simbolic între comunități.

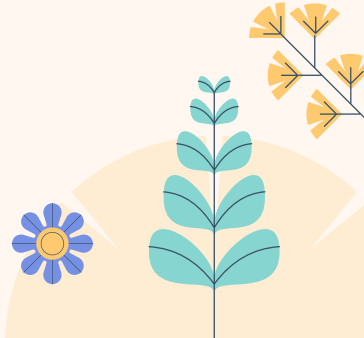

Primăvara aduce și festivaluri populare, cum ar fi **Frühlingsfest** (festivalul primăverii), organizate în multe orașe. Acestea sunt asemănătoare cu Oktoberfest, dar marchează începutul sezonului cald. Oamenii se bucură de mâncare tradițională, muzică și atmosferă de sărbătoare.

De asemenea, există tradiția **Walpurgisnacht** (Noaptea Valpurgiei), celebrată în noaptea de 30 aprilie spre 1 mai. Originară din credințe păgâne, această noapte era considerată momentul în care spiritele rele sunt alungate. Astăzi, este marcată prin focuri, costume și petreceri, mai ales în regiunea Harz.

Primăvara în Germania nu înseamnă doar tradiții, ci și o schimbare de ritm: oamenii petrec mai mult timp în aer liber, parcurile se umplu de flori, iar terasele devin locuri de întâlnire. Toate aceste obiceiuri arată cât de important este acest anotimp pentru cultura germană, fiind o perioadă de reînnoire, bucurie și conexiune între oameni.

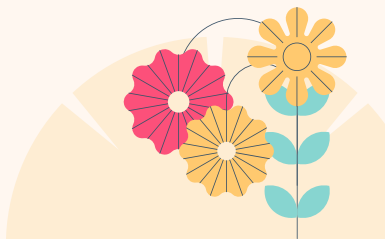

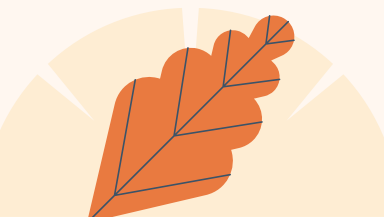
Trăsături ale dezvoltării creierului adolescenților

Consilier școlar Benghia Iuliana

Adolescența este o perioadă critică, dar esențială a vieții fiecăruia dintre noi. Prin intermediul ei, omul face tranziția între copilărie și tinerețe și astfel, ea se transformă într-o oportunitate de structurare a personalității și de îmbunătățire a opțiunilor de viață. În acești ani, adolescentul traversează o mulțime de provocări, experimentează deopotrivă succese și eșecuri și își dezvoltă propria conștiință în așa fel încât ulterior el să poată deveni protagonistul propriei vieți. Schimbările încep o dată cu pubertatea și se vor finaliza atunci când factorii biologici ajung la maturitatea deplină.

Atunci când vorbim despre comportamentul adolescenților, este valoros să facem referire la cele două regiuni ale creierului cu influență majoră: **cortexul prefrontal**-sediul funcțiilor executive-și **sistemul limbic**-unde sunt generate emoțiile și senzațiile de plăcere și de recompensă. Funcțiile executive includ acele capacități cognitive care ne permit să planificăm opțiuni și scenarii alternative de viitor, să generăm gândire critică și reflexivă, să luăm decizii și să ne ajustăm comportamentul conform dorințelor și obiectivelor noastre.

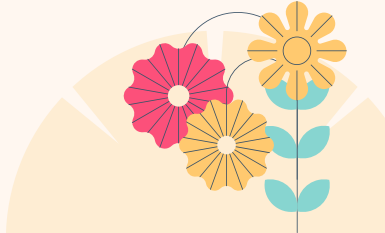

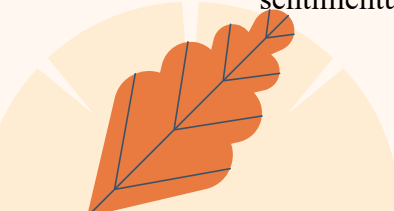

Este esențial să constituie un obiectiv principal sprijinirea și însoțirea adolescenților în dezvoltarea unor funcții executive bine consolidate până la intrarea în tinerețe. Astfel, ei pot deveni persoane capabile de transformare, încrezătoare în sine și în resursele personale, cu o stimă de sine adecvată și cu aptitudini de relaționare sănătoase în societate. Simultan procesului de dezvoltare a creierului, stările emoționale complexe generate de curiozitate (și nu doar cele primare de frică, furie sau alertă) au rolul de a produce noi conexiuni, care se combină perfect cu celelalte deja existente în neurobiologia creierului. De aceea, numărul de conexiuni neuronale pe care le are un creier depinde în parte și de stările emoționale diverse experimentate de adolescenți, repetate, asimilate și integrate propriului creier și experiențelor de viață (bogăția vieții mintale). Aspectul-cheie asupra căruia putem acționa este EDUCAȚIA, precum și MEDIUL SOCIAL ȘI FAMILIAL pe care îl creem pentru copiii și elevii noștri.

Având în vedere că maturizarea creierului se consolidează prin încercări și greșeli, adolescenții au nevoie să exerseze abilitățile cognitive prin experiență directă. Unul din factorii care ar putea să blocheze învățarea îl reprezintă în acest caz stresul acut sau cronic, deoarece acesta exacerbează hiperreactivitatea emoțională și reduce eficiența funcțiilor executive. Pentru un adolescent, de exemplu, sentimentul de singurătate și de izolare este unul dintre cei mai stresanți factori prin care poate trece. De aceea, este foarte important să le arătăm că au sprijinul nostru emoțional, este important să experimenteze bucuria în viața lor, care le conferă siguranță și încredere în sine și astfel, să aibă sentimentul că sunt capabili să își gestioneze eficient propria viață.

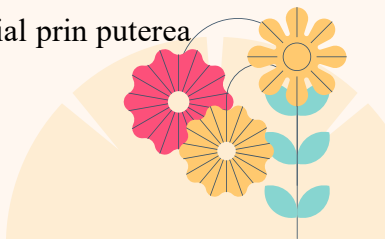
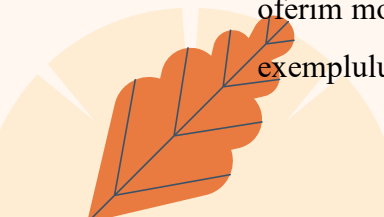

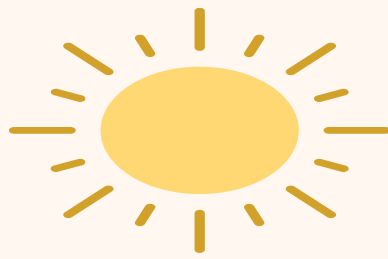
Totodată, plăcerea, motivația și optimismul sunt interconectate în creier, iar stimularea uneia dintre aceste trei stări mintale implică activarea celorlalte, cu toate avantajele aferente. Iar ca să poată fi stimulați, adolescenții au nevoie de **provocări**, însă trebuie să le perceapă ca fiind accesibile, pentru a se putea mobiliza să depună efort. S-a observat că atunci când un adolescent depune efort și vede că acest efort este recunoscut de cei din jur, creierul eliberează dopamină, care stimulează fix starea de optimism și de motivație. Astfel, este vorba despre a crea și de a menține un mediu în care progresele sunt apreciate colectiv și în care se creează un sentiment de sprijin reciproc.

De asemenea, dacă ne dorim adolescenți și elevi deschiși la schimbare, proactivi și cu capacitate de autocontrol, trebuie să cultivăm **curiozitatea** în orice proces educativ, sub forma reflexivității, încrederii și uimirii. Ei nu trebuie feriți de dificultăți, ci trebuie să vadă că noi suntem mereu acolo alături de ei, ca să nu se simtă singuri.

În cele din urmă, nu trebuie neglijată tendința înnăscută a copiilor și adolescenților de a imita atitudinile și comportamentele observate la prieteni, la adulții de referință și la familie. Din acest motiv, este important să le oferim modele pozitive de relații, de efort și reziliență, de autocontrol și de încredere, în mod special prin puterea exemplului personal.

JUST 4 KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

MULȚUMIM!

